Clark Darlton

Koule z času a prostoru

Přeložil František Fabian

1.

Siren umíral celé dva týdny.

Siren byl jediný měsíc hvězdné soustavy v mlhovině Andro-Beta, která byla předpolím Andromedy. Byla na něm ústřední řídicí stanice dálkově ovládaných Mobyů, kteří sloužili Mistrům ostrovů.

To bylo až dosud. Teď Siren umíral.

Měsíc byl stravován atomovým požárem. Pomalu uhoříval zevnitř. S ním odumírali obrovští Mobyové, hlavní překážka na cestě pozemské výpravy k mlhovině Andromeda.

Rhodanovy propočty vycházely.

Čtvrtého října roku 2402 vybuchla řídící stanice, a žár dosáhl až k planetě Gleam, kolem které Siren obíhal.

Měsíc se rozletěl a přestal existovat. Mobyové bezcílně bloudili prostorem. Občas se některý zřítil do plamenného pekla osamělého slunce v mlhovině Andro-Beta.

Pozemšťané najednou zjistili, že jsou v mlhovině Andro-Beta sami.

Až příliš sami.

Na ten klid, ticho a mír nebyli zvyklí. Bylo to podezřelé.

Mohlo to být jen ticho před bouří.

* * *

Pět set světelných let od okraje mlhoviny Andro-Beta vyčkávalo jedenáct obrovských kosmických lodí. Mlhovina odtud vypadala jako zrnko čočky ze strany. Plochý ovál z tisíců hvězd.

Pět lodí bylo bitevních, šest nákladních. Vlajková loď se jmenovala CREST II.

Její kapitán, Epsalan Cart Rudo, se právě chtěl dát vystřídat svým prvním důstojníkem, když zabzučel interkom. Na obrazovce se objevila Rhodanova tvář. Rhodan mluvil ze své kabiny.

„Plukovníku, svolejte laskavě poradu vyšších důstojníků... třeba do důstojnické jídelny. Ať přijde také Atlan z IMPERÁTORA. Potom Melbar Kasom, Icho Tolot, Wuriu Sengu a chci tam mít také pilota Pulce KC-38. Guckyho nemusíte zvát, ten už se to jistě dověděl telepaticky. Dejme tomu za hodinu. Zařídíte to?"

„Samozřejmě, pane. Za hodinu se sejdeme v jídelně."

Obrazovka pohasla.

Plukovník Rudo začal obvolávat své kolegy. V jídelně se shromáždilo asi dvacet lidí. Tolot, obrovitý Haluťan, seděl v čele dlouhého stolu, protože jinam by se nevešel. Vedle něho seděl Kasom, druhý největší z přítomných. Na druhý konec stolu se usadil Rhodan s Atlanem. Uprostřed seděl Gucky a snažil se tvářit důstojně.

Rhodan pohledem přeletěl shromáždění a zahájil poradu:

„V mlhovině Andro-Beta je situace jasná. Mistři ostrovů neuspěli.Teď si musíme někde tady vybudovat bezpečnou základnu, kterou bychom mohli udržet. Zároveň se musíme pokusit obnovit rádiové spojení s Reginaldem Bullem. Už se dlouho neozval a nevíme, co se tam děje. Stejně nezbytné je postarat se o Troju. Předpokládám, že planetoid pokračuje po své dráze. O jeho posádce však nic nevíme, a oni zase mají starost o nás. Proto jsem se rozhodl

vyslat k oběma základnám výpravu. Já sám se jí zúčastním, Atlan převezme velení nad zbylými deseti loděmi. Nemůžeme pasivně vyčkávat, co Mistři ostrovů dál podniknou. Musíme převzít iniciativu."

Když se Rhodan odmlčel, dlouho nikdo nepromluvil. Nakonec přerušil ticho Atlan.

„Kdy chceš odstartovat?" zeptal se klidně.

Rhodan se lehce usmál.

„Díky, Atlane. Souhlasíš tedy se mnou, že je výprava nezbytná?"

„Bez ní bychom tady čekali co se stane možná celé roky. Strážci mlhoviny Andromeda ustoupili, zničili jsme jednu z, nejdůležitějších základen, měsíc Siren. Je to bezpochyby náš úspěch, ale jestli teď budeme nečinně čekat, získá nepřítel čas, aby na nás vymyslel novou čertovinu. A ta okolnost, že nemáme spojení se svými lidmi... Ano, tvůj plán je dobrý."

„Kdy odstartujeme?" zapískal Gucky.

Rhodan se na něj podíval a povytáhl obočí.

„Snad se dočkáš, ne?"

Gucky vyskočil.

„To je vidět, jak jsi nespravedlivý! Když se Atlan zeptal na totéž, ještě jsi mu poděkoval! A mě napomínáš!"

Rhodan zavrtěl hlavou.

„Teď máme sice jiné starosti, ale vysvětlím ti to. Položili jste oba stejnou otázku, jenže Atlan se zeptal první! V tom je rozdíl. A kromě toho ty ses zeptal tak, jako by bylo samozřejmé, že se výpravy zúčastníš. To jsou dva ztrátové body pro tebe, maličký."

Gucky se zase posadil.

„Abych nezačal taky počítat," vyhrožoval temně.

Rhodan se na něj přátelsky zasmál a obrátil se k Jednomu z důstojníků.

„Nadporučíku Thomasi, jistě už jste si domyslel, proč jsem vás přizval k poradě. Chci podniknout výpravu s vaším Pulcem KC-38."

Thomas, mladý štíhlý muž, přisvědčil.

„Vážím si toho, pane. Děkuji za důvěru."

„Máte v posádce patnáct mužů, viďte?"

„Včetně mě, pane."

„Ti zůstávají, ale přiberete na palubu dalších třicet lidí, vědce a odborníky. Navíc poletí Tolot, Kasom, Sengu, Gucky a já. Celkem tedy padesát osob. Chci mít loď připravenou ke startu za dvě hodiny."

„Jistě, pane."

„Nashledanou v hangáru."

Nadporučík Thomas vstal a odešel. Rhodan začal předčítat seznam jmen účastníků výpravy. Atlan mlčky naslouchal, zarazil se jen, když padlo jméno hlavního účetního a zásobovacího důstojníka CRESTU II, majora Curta Bernarda. Rhodan si toho všiml.

„Máš námitky?" zeptal se.

„Námitky? To je tvoje věc, koho bereš s sebou. Jenom se divím. Mluvil jsi o odbornících. K čemu ti bude zásobovací důstojník?"

Rhodan se usmál.

„Bernard mě o to požádal," vysvětlil. „Sedí den za dnem v kanceláři a stará se o zásoby, výstroj a výzbroj, vede evidenci mužstva a vyplácí mu žold. Žádný div, že taky dostal chuť z kanceláře vypadnout a zúčastnit se výpravy."

Atlan s pochopením přikývl.

„KC-38 mu bude připadat malá, když je zvyklý na CREST II. Pulec je v průměru jen jedna pětadvacetina vlajkové lodi."

„Z vlajkové lodi zná Bernard stejně jen svou kabinu," ukončil Rhodan debatu.

„Účastníci se sejdou za hodinu a půl v hangáru číslo tři." Vstal.

„Děkuji vám, pánové."

* * *

V hangáru číslo tři byla KC-38 připravena ke startu. Účastníci výpravy se postupně scházeli a ubytovávali, Nadporučík Thomas jim přiděloval kabiny a snažil se, aby bydleli pohromadě kolegové, důstojníci stejných hodností a lidé podobných povah. Jen u Guckyho byl na rozpacích. Neměl na lodi tolik místa, aby mohl dát myšobovi samostatnou kabinu. Nakonec ho dal dohromady s majorem Bernardem.

Když Rhodan přišel přesně pět minut před stanoveným termínem, mohl mu Thomas ohlásit, že je loď připravena ke startu a všichni jsou na palubě. Rhodan se rozloučil s Atlanem, který ho doprovodil do hangáru.

„Jsme tedy domluveni. Ať se stane cokoliv, budeš tu na mě čekat. V nejhorším případě poruším rádiový klid a vyšlu nouzový signál. Když půjde všechno hladce, uvidíme se tu zase za osm dní. Kdybychom se do té doby nevrátili, nic zatím nepodnikej. Počkej ještě - dejme tomu dva týdny."

„Dobře, dva týdny," souhlasil Atlan a podal Rhodanovi ruku. „Hodně štěstí."

„Díky, starý příteli."

Rhodan se otočil a nastoupil za nadporučíkem Thomasem do Pulce. Atlan odešel z hangáru, z něhož bude vysán vzduch.

O pět minut později se otevřela velká vrata hangáru a K-38 zvolna vyklouzla do prázdného prostoru, kde zářila mlhovina Andro-Beta, vzdálená pět set světelných let.

Ve velitelském můstku říkal Rhodan Thomasovi:

„Až na okraj mlhoviny je to bez problémů, ale pak musíme být připraveni, že se objeví strážné lodě Dvounosých a budou nás chtít napadnout. Ještě horší je možnost, že dají Mistrům ostrovů zprávu o našem novém útoku. To by nutně vyvolalo protiopatření, a tomu se chci vyhnout. Tohle je výzvědná výprava, ne útok."

„Lineární let až k okraji mlhoviny, pane?"

„Souhlasím."

KC-38 dosáhla rychlosti světla a překročila ji. Rhodan zatím studoval údaje o současné poloze Troje.

Planetoid měl tvar kostky. Jeho hrana měřila až čtyřicet kilometrů. Byl to úlomek bývalé planety, na jeho povrchu zůstaly zbytky dávno pobořeného města Maahků. Zvlášť nápadný byl tři sta metrů dlouhý most se šesti jízdními pruhy, zakotvený jen na jedné straně; vždy vyčníval dopředu ve směru letu planetoidu.

Uvnitř byl planetoid dutý. V dutinách byly sklady všeho možného zboží a náhradních dílů. Mohutné impulzní pohony udržovaly poloviční rychlost světla. Kurz se neměl měnit, aby Mistři ostrovů nepoznali, že Troja je něco jiného než mrtvý asteroid. Troja neměla žádnou atmosféru, byla to jen pustá skála, která bloudila nekonečným prostorem mezi galaxiemi. Uvnitř čekali Pozemšťané.

Teď měla být Troja ve středu mlhoviny Andro-Beta a KC-38 k ní mířila. Domovská Mléčná dráha byla odtud milion tři sta padesát tisíc světelných let a jevila se jako nepatrná skvrna světla, bezvýznamná a vzdálená. Světlo, které z ní dopadalo do tohoto úseku vesmíru, bylo vyzářeno v době, kdy ještě pračlověk bydlel v jeskyních.

Rhodan vstal.

„Půjdu se teď trochu prospat. Vzbuďte mě, až dorazíme na okraj mlhoviny Andro-Beta."

Pomalu a zamyšleně šel ke své kabině.

Něco ho znepokojovalo, ale nevěděl, co.

* * *

Major Curt Bernard byl menší, obtloustlý, měl řídké světlé vlasy. Bylo mu asi čtyřicet pět let. Plné tváře měl prokvetlé červenými žilkami, které svědčily o cholerické povaze. Ve skutečnosti to byl velmi klidný člověk, i když všechno viděl v černých barvách.

Teď šátral ve svém zavazadle a ukládal si věci do skříně. Občas vrhl temný pohled na svého spolubydlícího, něco si zamumlal a věnoval se dál své činnosti.

Gucky se líně rozvaloval na posteli a přihlížel. Bernarda to zřejmě znervózňovalo. Nakonec se ke Guckymu otočil a založil ruce v bok.

„Rád bych věděl, čemu se smějete. Měl byste si radši vybalit, poručíku Gucky." Vytáhl z kapsy seznam a začal porovnávat položky s tím, co už vyndal ze zavazadla. „Pořádek je půl života."

„Mně se ale víc líbí ta druhá půlka," sdělil mu suše Gucky.

Bernard vytáhl ze zavazadla paprskomet a nedůvěřivě si ho prohlédl. Potom zbraň s očividnou nechutí zavěsil na určené místo.

„Vám asi ještě není jasné, poručíku Gucky, že nás čeká náročný bojový úkol, který si žádá tvrdé muže a disciplínu. S lajdáctvím bychom nic nepořídili."

„To je pravda," souhlasil Gucky a šklebil se ještě víc než předtím. Natáhl se a zívl. "A proto se na to dobře vyspím."

Bernarda to zmátlo. Vrátil se ke svému seznamu a začal horečně hledat v zavazadle. Obličej mu zrudl a žilky zfialověly. Vyházel část obsahu z vaku a rozprostřel ho po posteli a po podlaze.

„Pořádek je půl života," zadeklamoval Gucky.

Bernard hrabal v zavazadle, jako by mu šlo o život.

„Vždyť je to na seznamu," bručel nechápavě. „Sám jsem ty věci měl v ruce - a teď tu nejsou." Narovnal se a podezřívavě se zahleděl na Guckyho. „Nebyl jste v kabině dřív než já, poručíku?"

„Jistě, teleportoval jsem se sem. Proč? Něco vám chybí?"

„Celá uniforma. Nemůžu ji najít."

Guckymu vesele zablýsklo v očích, ale tvářil se vážně.

„Vážně, celá uniforma? Na seznamu je a v batohu není? To je ovšem trapné, majore. To máte z té přehnané pořádkumilovnosti."

„Pane poručíku, upozorňuji vás, že mě urážíte. Raději mi pomozte."

„To jste vždycky takový pedant?" vyptával se Gucky. „Pokaždé si děláte seznam, když někam jedete?"

„Samozřejmě. Pak nemůžu nic ztratit."

„Ale uniformu jste ztratil?"

Bernardova tvář teď vypadala jako přezrálé rajče. Gucky se posadil na posteli a nohy svěsil přes pelest.

„Vsaďte se," řekl, „že když na to půjdem s rozvahou, přijdem na to, kam se uniforma poděla?"

Bernard svraštil čelo a zřejmě usilovně přemýšlel. Gucky se zase začal šklebit.

„Tak co?"

Bernard zavrtěl hlavou.

„Nemůžu na to přijít. Uniforma tu musí být, protože je na seznamu. Moje seznamy vždycky souhlasí, to ví každý. Já chyby nedělám."

„Jasně," přiznal vesele Gucky.

„No prosím! Takže uniforma tu také musí být."

Gucky seskočil z postele a nahlédl do vaku. Pak ukázal na seznam.

„Taky se vsadím, že toho tu chybí víc. Podívejte se pořádně."

Bernard pokrčil ramenv a pokračoval ve vybalování. Každý předmět, ať to byl kapesník nebo kartáček na zuby, odškrtl v seznamu. Když byl batoh prázdný, zarpulile se na seznam díval. Pak sklíčeně přiznal:

„Opravdu toho tady chybí víc. Dlouhé spodky, tílko, košile, kapesník... dokonce i kravata. A jeden pár bot! Kdo mi tohle provedl? Jestli já ho..." Nedůvěřivě pozoroval myšoba. „vy jste známý svými špatnými vtipy v celé flotile. Jestli o tom náhodou něco víte a zamlčujete mi to, budu si stěžovat Rhodanovi. Kdo by za to mohl, když ne vy?"

„Vy sám," vypískl Gucky a začal se pronikavě smát. „Takováhle daleká výprava, to bylo na vás moc."

„Já že za to můžu?" Bernard se posadil na svou postel a nepřítomně oprašoval neviditelné zrnko prachu z blůzy své uniformy. Vrtěl hlavou a zamyšleně se díval na špičky svých bot. Guckyho řehot mu šel zřejmě na nervy. „Jak to, že já?"

Gucky už to nevydržel. Ještě nikdy si nesestavoval seznam věcí, které si chce vzít s sebou, a ještě nikdy také nic nezapomněl. A tenhle proviantní náčelník, tenhle vševědoucí puntičkář...

„Dávejte pozor, majore," navrhl Gucky. „Pomůžu vám. Nejdřív se svlečte donaha a..."

„Cože mám udělat?" hulákal Bernard. „Svléct se donaha? Vám asi přeskočilo!"

Gucky pokrčil rameny, natáhl se zpátky na postel a zavřel oči. Bernard polkl.

„Dobře, tak já se svleču. A co dál?"

Gucky se zavřenýma očima radil:

„Položíte všechno, co jste svlékl, do batohu. Pak začnete jednu věc za druhou vyndávat a odškrtávat v seznamu. O co, že vám pak už nebude nic chybět? Uniforma, spodky, košile, boty..."

Bylo ticho.

Gucky pomalu otevřel oči.

Major Bernard pořád ještě seděl na své posteli. Byl zcela klidný. Jeho obličej už nebyl červený, naopak, zbledl. V nace držel neblahý seznam. Stálo ho to určité přemáhání, ale nakonec papír zmuchlal a zlostně odhodil.

Gucky spokojeně vzdychl a zase zavřel oči.

„Díky, Gucky," řekl Bernard rozpačitě. Pak se mu vrátila jistota. „Vidím, že rozumíte žertu. Jistě jste od začátku věděl, že si dělám legraci?"

„Samozřejmě," ujistil ho Gucky a zazíval. „Člověk jako vy mívá mimořádný smysl pro humor. Byl to skvělý vtip - a já jsem vám na to naletěl. To je ale hloupé, viďte?"

„Ano, je to hloupé," přisvědčil roztržitě Bernard, vzal do ruky náhradní zásobníky k paprskometu a uložil je do přihrádky na železnou zásobu. Než Gucky usnul, představoval si, že je na palubě vyhlášen poplach. Major Bernard utlouká útočníka konzervami a v přestávkách chroustá zásobníky energie.

* * *

Když se KC-38 podruhé vynořila z lineárního prostoru do Einsteinova vesmíru, ukazovaly všechny obrazovky hvězdnou oblohu. Nadporučík Thomas vzbudil Rhodana, který vzápětí přišel na můstek.

„Žádná zaměření, nadporučíku?"

„Žádná, pane. Ale to podle mého moc neznamená. Ta slunce jsou tak hustě u sebe, že by zaměřovačům ušly celé flotily. Stejný kurz?"

Rhodan neodpověděl hned. Prohlížel mapy hvězdné oblohy. Nakonec přikývl.

„Ano, není důvod ho měnit. Možnost, že nás zpozorují, je všude stejná. Nejlepší bude letět rovnou k Troji. Jděte si odpočinout, vezmu to za vás. Nechte vystřídat taky ostatní

důstojníky."

Pro Rhodana to byl nezvyklý pocit zase sám řídit loď. Připomínalo mu to staré časy.

Pět důstojníků přišlo na střídání. Pozdravili se s Rhodanem a dali se do rutinní práce. KC-38 letěla rychlostí světla ke středu mlhoviny Andro-Beta.

„Přejdeme znovu na lineární let, pánové," oslovil Rhodan důstojníky. „Hlaste mi všechna pozorování. Troja by měla být od nás tři a pul tisíce světelných let."

KC-38 vyrazila do lineárního prostoru. Z obrazovek zmizely hvězdy. Nebyly vidět, protože jejich světlo bylo pomalejší než malá kosmická loď. Zaměřovací přístroje však pracovaly na hyperbázi a rychlost světla na ně neměla vliv.

Mladý důstojník u zaměřovače náhle zvolal:

„Pohyblivé objekty vpředu, pane. Vzdálenost..." Chvíli vyčkal. „Vzdálenost třicet světelných let."

Na takovou vzdálenost nebylo možné zaměřit jednotlivou kosmickou loď. Jestli šlo o pohyblivý objekt, musel to být buď Moby nebo celá flotila.

„Kurz?" zeptal se Rhodan.

„Šikmo k nám, pane."

Rhodan přešel k zaměřovači. Zářící skvrna se při pozornějším pohledu dělila na množství drobných světelných bodů.

„Flotila. Myslel jsem si to. Musí to být tisíce lodí."

Vrátil se na své místo a interkomem zavolal Tolota.

Haluťan měl dva mozky a schopnostmi se prakticky vyrovnal vševědoucímu počítači na pozemském Měsíci - Nathanovi. Proto ho Rhodan přivolal na můstek.

Obrovský Haluťan se posadil vedle Rhodanova křesla na podlahu, I tak měl obličej v úrovni Rhodanových očí.

„Flotila, Tolote. Tisíce lodí. Letí směrem k hornímu okraji mlhoviny Andro-Beta."

„Pane!" Mladý důstojník u zaměřovače byl vzrušený. „Mění kurz. Skoro o sto osmdesát stupňů."

Rhodan s Tolotem se zadívali na obrazovku zaměřovače a pak se na sebe podívali.

„Co to znamená?" zeptal se Rhodan Haluťana.

„To je jednoduché, pane. Flotily Dvounosých se shromažďují. Náhlá změna kurzu ukazuje, že nás zaměřili..."

Rhodan ho chtěl přerušit, ale Tolot mluvil dál.

„Zaměřili nás a odbočili, i když mohli bez rizika zaútočit. Měli z nás strach? To sotva. je tu jen jedna možnost: dostali rozkaz! Podle rozkazu mají před námi ustoupit. Vzhledem k tomu, že letí ve směru k Andromedě, vyplývá z toho jasný závěr."

„A jaký?" zeptal se Rhodan, když se Tolot odmlčel.

„Opouštějí mlhovinu Andro-Beta a letí k Andromedě."

Rhodan mlčel a hryzal si spodní ret. Haluťan se ještě nikdy nezmýlil, přesto se Rhodan zdráhal mu uvěřit.

„Ustupují?" Rhodan vrtěl hlavou. „Proč by to dělali? Jediné lodi se nemusí bát."

„To není kvůli nám," vysvětloval Tolot trpělivě. „Mistři ostrovů dali Dvounosým příkaz, aby se stáhli."

Rhodan pozoroval obrazovku zaměřovače. Světelné skvrny zřetelně zvyšovaly rychlost a vzdalovaly se směrem k mlhovině Andromeda.

„Možná máte pravdu, Tolote. Děkuji vám. Jděte si ještě odpočinout. Za dvě hodiny budeme třeba vědět víc."

Haluťan pozdravil a odešel. Rhodan instruoval poručíka u zaměřovače:

„Udržujte flotilu na obrazovce, dokud to půjde. Dejte pozor na změny kurzu."

„Ano, pane."

Rhodan se vrátil k řízení. KC-38 pokračovala v lineárním letu ke středu mlhoviny

Andro-Beta.

* * *

Dvacet čtyři hodiny prolétala KC-38 mlhovinou Andro-Beta. Vypadalo to, že Tolot měl pravdu. V zaměřovači se už neobjevila ani jediná loď Dvounosých. Jenom jednou jim překřížil dráhu obrovský mrtvý Moby. Směřoval k nedalekému slunci, a podle propočtů se do něj měl asi za dva týdny zřítit.

Přesto byl Rhodan i nadále skeptický.

Večer druhého dne převzal zase řízení Pulce. Loď letěla jednoduchou rychlostí světla a blížila se k nějaké sluneční soustavě. Žluté slunce obíhaly dvě planety velké jako Země. Na jedné z planet bylo vidět nízké budovy a dvě letiště s odpovídajícím vybavením.

„Věřte mi, pane," tvrdil Tolot při pohledu na obrazovku, „tady se potvrdí moje teorie. Zařízení je nedotčené, ale není tu nikdo, kdo by je hájil."

„Nezní to pravděpodobně," uvažoval Rhodan. „Proč by měli Dvounosí opouštět své základny jen proto, že jsme do mlhoviny Andro-Beta vnikli my s maličkou lodí?"

„To není pravý důvod, pane. Jen čistou náhodou k tomu došlo právě teď. Zničili jsme Siren a vyřadili tím řídící centrálu gigantické stráže Mistrů ostrovů. Mlhovinu Andro-Beta měli bránit Mobyové. Lodě Dvounosých prakticky jen přihlížely. Bez Mobyů nemají velkou cenu. Mistři ostrovů je odvolali, aby nepřišli také o ně. Věřte mi, pane... v mlhovině Andro-Beta jsme sami."

Rhodan mlčel. Nezdálo se mu to.

„Třeba je to léčka, a my do ní rovnou letíme," namítl.

„Léčka nás někde čeká, ale spíš až v mlhovině Andromeda. Mlhovinu Andro-Beta máme pro sebe, pane."

„Nespoléhal bych se na to," vrtěl hlavou Rhodan, „i když si přeju, abyste měl pravdu. V každém případě si tuhle planetu blíže prohlídneme. Chci vidět důkaz vašeho tvrzení."

„Uvidíte ho, pane."

Melbar Kasom si odkašlal.

„Je možné, že má Tolot pravdu, pane. Přesto bych nedoporučoval rovnou přistát. I kdyby tam nebyli živí tvorové, můžou tam být nastraženi roboti."

„To nevylučuji," řekl Tolot.

Planeta teď byla vidět do všech podrobností. Největší část povrchu nebyla obdělaná. Byly to kamenité planiny, horská pásma, rozlehlé stepi a malá moře. Poušť převládala nad vegetací. Známky osídlení byly jen v okolí dvou přistávacích ploch. Bylo patrné, že planeta byla používána jen jako základna pro kosmické lodě.

Rhodan zavedl Pulce ještě blíž k povrchu. Dvakrát planetu obletěli, pak Rhodan rozhodl:

„Přistaneme na tom větším letišti. Nezdá se mi, že by tu byla nějaká past."

KC-38 přistála.

„Půjdu si prohlédnout ty budovy," řekl Rhodan. „Vezmu s sebou pět mužů. Tolot, Kasom, Berger, Sengu a..."

„...a kdo asi ještě?" zapískal Gucky a zapínal si uniformu.

Rhodan se usmál.

„Ty zůstaneš tady. Chci mít v záloze někoho, kdo nám může kdykoliv přijít na pomoc, kdybychom se dostali do nesnází. To je zodpovědný úkol, nezdá se ti, maličký?"

Gucky se bolestně zašklebil.

„To ano," řekl zklamaně, ale zároveň hrdě.

Rhodan se rozhlédl.

„Majore Bernarde, měl byste chuť?"

„Zrovna jsem se chtěl dobrovolně přihlásit," pospíšil si Bernard. „Okamžik, přinesu si svůj paprskomet."

„Oblečte si taky skafandr," radil mu Rhodan. „Atmosféra planety je pro nás jedovatá."

O deset minut později stálo šest mužů na tvrdém a hladkém povrchu přistávací plochy, připomínajícím beton. Nízké budovy ve svitu žlutého slunce vypadaly mírumilovně. Bylo v tom až něco znepokojivého.

Bernard držel zbraň připravenou k výstřelu. Byla to jeho první akce mimo kancelář.

„Jenom klid," konejšil ho Rhodan. „Zatím nám žádné nebezpečí nehrozí."

Bernard přikývl, ale dál držel prst na spoušti.

Došli k nejbližší budově. Vedle ní stála strojovna s prosklenými stěnami. Stroje vevnitř byly zcela nové a zdálo se, že byly zastaveny teprve před několika hodinami.

Vešli do budovy. Sloužila administrativním účelům a byla tu ubytována posádka.

„Rozhodně neodcházeli ve spěchu," řekl doktor Berger.

„Určitě ne," souhlasil Rhodan. „Každý si sbalil osobní věci a pečlivě po sobě uklidil. V regálech jsou ještě spisy, jako by se měli úředníci každou chvíli vrátit. Třeba od oběda."

„To se jen zdá," zabručel Tolot. „Spíš se sem už nikdy nikdo nevrátí."

Rhodan se po něm překvapeně podíval, ale mlčel.

Šli do další budovy.

Tady viděli totéž. Kontrolky na velkých černých panelech nesvítily, obrazovky byly mrtvé. Generátory nepracovaly.

Stěnu v průčelí sálu pokrývala mdle světélkující obrazovka. Pod ní byla v dlouhých vodorovných řadách ovládací tlačítka.

Rhodan se před obrazovkou zastavil a pozoroval ji.

„Rád bych věděl, odkud přenáší obraz," řekl.

„Není nám nic platná, když nejde proud," namítl Tolot. „Předpokládám, že slouží mezihvězdnému zpravodajství. Možná prostřednictvím téhle obrazovky dostávali Dvounosí pokyny přímo od Mistrů ostrovů. Ale ani to není pravděpodobné. Ještě jsme se nesetkali s nikým, kdo by některého z Mistrů ostrovů viděl na vlastní oči."

„Přesto bych se rád pokusil o spojení, Tolote. Tím bychom ovšem riskovali, že se prozradíme."

Vyšli ze sálu a prohledali zbytek budovy. ve sklepě našli celý arzenál nejmodernějších zbraní, kterými bylo možné vyzbrojit celý pluk. Sotva by je tu někdo nechal, kdyby se nechtěl jednoho dne vrátit.

„Měli bychom celý ten krám vyhodit do povětří," mručel Kasom.

„Raději ne," zavrtěl hlavou Rhodan. „Tím by se někde hned dozvěděli, že tady jsme."

Vyšli z budovy a Rhodan se spojil s KC-38.

„Nadporučík Thomas?"

„Ano, pane,"

„Vracíme se. Odlet za půl hodiny."

Šli pomalu po přistávací ploše. Major Bernard se držel Sengua a neustával obdivovat, v jakém pořádku zanechala neznámá posádka základnu. Litoval, že jim nemůže svůj obdiv vyjádřit osobně.

Rhodan, Kasom a Tolot kráčeli vedle sebe.

„Tak jako tady," odhadoval Kasom, „to asi bude vypadat všude. Mistři ostrovů bezpochyby mlhovinu Andro-Beta vyklidili. Nechápu to a zneklidňuje mě to."

„Mě taky," přiznal Tolot. „Je to klid, kterému nevěřím. Mistři mají něco za lubem, ale nemůžu přijít na to, co. Jaký smysl má vyklízet poslední pevnou pozici před Andromedou? Všechno naopak svědčí o tom, že by se měli co nejdřív vrátit. Co za tím vězí?"

„Možná se to brzy dovíme," řekl Rhodan. „Největší starost mám teď o Troju. Musíme ji co nejdřív najít. Naši budou mít o nás starost. Už jsme jim dlouho nedali o sobě vědět."

Pro Rhodana bylo typické, že myslel nejdřív na své lidi, kteří pracovali uvnitř planetoidu a byli na ně odkázaní. Troja nebyla kosmická loď, která by to v nouzi mohla zamířit domů k Mléčné dráze.

„Troju najdeme zítra," prorokoval optimisticky Tolot.

Rhodan neodporoval, ale bylo vidět, že tomu moc nevěří. O čtvrt hodiny později KC-38 odstartovala a nechala žluté slunce s oběma planetami za sebou v hlubinách vesmíru.

2.

O dva dny později se KC-38 dostala do míst, kudy by podle výpočtů měl prolétat asteroid Troja.

Na obrazovkách bylo plno hvězd. Loď teď byla blízko středu mlhoviny Andro-Beta.

„Troja by měla být pět světelných hodin před námi," řekl nadporučík Thomas Rhodanovi. „Planetoid letí čtvrtinou rychlosti světla. Lineárním letem ho rychle dohoníme."

„Co zaměřovače?"

„Ještě žádný kontakt, pane."

KC-38 přešla do lineárního letu. Když se o deset minut později vrátila do normálního prostoru, ozvaly se zaměřovače.

„Hranaté těleso dvě světelné minuty před námi," hlásil nadporučík Thomas Rhodanovi. „Délka hrany třicet až čtyřicet kilometrů."

„To je Troja," zvolal Kasom s úlevou.

„Díky Bohu," přidal se Rhodan.

Asteroid se objevil na velké obrazovce. Odrážel světlo hvězd a byl na vzdálenost několika tisíc kilometrů sotva zřetelný. Když se přiblížili, rozeznali trčící most na špici. Nebylo pochyb, byla to Troja.

„Navažte rádiové spojení, nadporučíku Thomasi."

O dvě minuty později se rozlehl po můstku hlas majora Whooleyho.

„Můj Bože... pane! Už jsme mysleli, že se nikdy nevrátíte. Co se s vámi dělo?"

„U vás všechno v pořádku, majore?"

„Dá se říct, pane. Máme otevřít velkou bránu?"

„Ano, zdržíme se u vás den nebo dva."

Pulec obletěl pustý asteroid a blížil se k nízkému pohoří, které vyčnívalo nad povrch sotva sto metrů. Svislá skalní stěna se náhle odsunula a uvolnila čtvercový vstup do hangáru. Malá kulovitá loď se pomalu snesla dovnitř a hladce přistála.

Obrovská vrata se zavřela. Dovnitř hangáru proudil vzduch.

O pět minut později si Rhodan stiskl ruce s velitelem Troji.

* * *

Plukovník Pavel Kotranov se netvářil nijak provinile. Podával zprávu s přesvědčením, že jednal správně. Seděli ve Whooleyově kanceláři, hluboko pod povrchem dutého asteroidu.

„Pochopte, pane, v mé situaci byl mým nejvyšším nadřízeným Reginald Bull. Těžký křižník BAGALO měl závadu na strojích a dorazil k Ruinovému transmiteru o čtrnáct dní později. Měli jsme velké starosti. Nikdo nevěděl, co se děje. Rádiové spojení s vámi bylo přerušeno, bylo možné, že vás nepřítel zničil. Nezbylo nám než jednat samostatně."

„Nic vám nevyčítám," zdůraznil Rhodan. „Jenom chci vědět, co jste udělali a kdo to přikázal."

„Rozkaz dal Reginald Bull. Chtěl obnovit spojení mezi Ruinovým transmiterem a Trojou, pokud možno i s CRESTEM II. CREST II jsme nenašli, ale Troju ano."

Pro Rhodana to byl šok, když v hangáru asteroidu našel čtyřstupňovou kosmickou loď

ANDROTEST III. Předpokládal, že je pořád ještě v soustavě Ruinového transmiteru, kde měla zajišťovat zpáteční přepravu Pozemšťanů domů do Mléčné dráhy. A teď se objevila tady.

„Takže jste sem přiletěli před sedmi dny?"

„Ano, pane," potvrdil Kotranov. „Reginald Bull poslal jenom nás. Víc než jednu loď nechtěl riskovat."

Rhodan už začínal oceňovat výhody, které má přítomnost ANDROTESTU III. Může loď poslat zpátky se zprávami a novými pokyny pro Bullyho.

„Odstartujete za tři hodiny," řekl veliteli ANDROTESTU III. „Vrátíte se k Bullymu do soustavy Ruinového transmiteru a vyřídíte, co vám uložím. Základnu v soustavě Ruinového transmiteru musíte uhájit. Jednoho dne se tudy budeme také chtít vracet. Troju už nadále nebudete zásobovat. Nevíme, jak dlouho budeme satelit potřebovat. Situace se může změnit ze dne na den. Mistři ostrovů vyklidili mlhovinu Andro-Beta. Určitě to neudělali proto, že by z nás měli strach. Mají tedy jiný důvod, který neznáme. Musíme být připraveni Troju vyklidit, když to bude nutné."

Major Whooley si vyčítavě odkašlal.

„Doufám, že k tomu nedojde, pane."

Rhodan se usmál.

„Mluvím o tom jen jako o jedné z možností, majore. Záleží mi na tom, abychom Troju udrželi co nejdéle. Zásobovat ji už ale nemůžeme. Riziko je příliš velké. Rádiový klid budeme dodržovat dál. Máte tu posádku dvaceti lidí, majore, a vy v případě nouze rozhodnete, zda Troju opustíte."

Plukovník Kotranov se zvedl.

„Jdu do hangáru a připravím ANDROTEST III k odletu."

Po jeho odchodu zbylí dva muži chvíli mlčeli. Pak řekl Rhodan:

„Chci najít v mlhovině Andro-Beta vhodnou planetu, která by nám sloužila jako základna a odrazový můstek. Měla by vypadat pokud možná nenápadně. Dáme vám pak zprávu a vy přiletíte za námi."

„V mlhovině jsou jistě tisíce neobývaných planet."

„No právě. Jednu z nich si vybereme."

* * *

Ještě téhož dne se ANDROTEST III vydal na zpáteční cestu k soustavě Ruinového transmiteru. Také Troja dřív patřila k této soustavě, ale pak ji sluneční transmiter vyslal na novou dráhu. Plukovník Kotranov měl u sebe Rhodanovu zprávu pro Reginalda Bulla. Nejpozději za tři dny ji doručí.

Když obrovská loď zmizela v nekonečném vesmíru, poznamenal Tolot:

„Můžeme si být jistí, že ANDROTEST III dorazí k cíli. Není tu nikdo, kdo by se jí postavil do cesty. Vlastně nevidím důvod, pane, proč ještě necháváme, našich jedenáct lodí čekat na okraji mlhoviny."

„Odpusťte, Tolote, ale v tom s vámi nesouhlasím. Sám jste přece říkal, že tomu náhlému klidu nedůvěřujete.

Jedenáct tak velkých kosmických lodí. by muselo být zaměřeno, i když třeba jen nějakou automaticky pracující stanicí. Mistři by hned věděli, že jsme vnikli do mlhoviny Andro-Beta. Přemýšlejte raději o tom, kde by se uvnitř mlhoviny Andro-Beta dala zřídit nová silná základna."

Tolot přikývl, ale mlčel.

KC-38 se vracela k okraji mlhoviny. Od čekajících lodí ji dělilo šest set světelných let.

Rhodan převzal řízení. Na můstku s ním byli jen Tolot a Kasom. Malá kosmická loď

teď letěla jednoduchou rychlostí světla.

„Tady už hvězd ubývá," ukázal Kasom na panoramatickou obrazovku. „Aspoň ve směru našeho letu."

„Zato za námi je jich jak naseto."

Tolot si prohlížel mapy hvězdné oblohy. Konečně našel tu, kterou hledal. Byla to mapa provizorní a nepřesná, pořízená z velké dálky a bez detailů. Ukazovala oblast na okraji mlhoviny. Bylo na ní jen málo hvězd, ale Tolota velmi zajímaly. Ukázal mapu Rhodanovi.

„V mlhovině Andro-Beta existuje planeta, která byla ještě nedávno středem dění. Myslím tím Gleam. Když byl její měsíc Siren zničen, ztratila planeta význam. A Mistři ostrovů vyklidili celou mlhovinu Andro-Beta.

I kdyby se vrátili na Gleam pomyslí až naposled. Navrhuji tedy jako naši základnu planetu Gleam, pane."

Na můstku bylo chvíli ticho. Přítomní důstojníci vzhlédli od svých přístrojů a zatvářili se nedůvěřivě, až zděšeně. Zrovna Gleam! Tam teď musí být učiněné peklo.

Rhodan klidně odvětil:

„Vy víte, Tolote, že si vašeho úsudku vážím. Ale proč zrovna Gleam? Máte pro tu volbu nějaký zvláštní důvod?"

„Důvodů je víc, pane. Tři slunce této soustavy jsou ve středu mlhoviny Andro-Beta. Vzdálenost k okraji mlhoviny je na všechny strany takřka stejná. je odtud přímý výhled k Andromedě. Gleam má kyslíkovou atmosféru. Stačí vám to nebo, mám ještě pokračovat, pane?"

Rhodan váhal. Už mnohokrát vypadaly Tolotovy návrhy nesmyslně nebo přinejmenším nebezpečně, ale nakonec se ukázaly jako správné řešení.

„Řekl bych, že to, co říká Tolot, má něco do sebe," zabručel Kasom. „Z Gleamu budeme moci skvěle operovat. Jsou tam také pohoří, jestli se dobře pamatuji."

„Redhorse o nich mluvil," připustil Rhodan. „Ale než se rozhodneme, měli bychom dát vědět Reginaldu Bullovi."

„Na to bude čas později. Bully ví, že nemá v současné době nic podnikat, jenom čekat. Major Whooley na Troji má stejné instrukce."

Rhodan se kousl do spodního rtu, ale pak přikývl.

„Tak dobře, Tolote. Zkusíme to na Gleamu."

Tolot i Kasom si oddechli.

V tom okamžiku se rozlehl můstkem i celou lodí dunivý smích.

Na můstku se zhmotnil Gucky a skočil Rhodanovi na klín. Něco pískal svým pištivým hláskem, ale v tom zvuku, který přicházel odevšad a odnikud, ho nebylo slyšet. Rhodan najednou věděl, co se mu Gucky snaží říct.

Smích pomalu doznával. Nebyl akustický, ale telepatický. Proto jím nejvíc trpěl Gucky.

„Poutník," opakoval Gucky a tentokrát mu Rhodan rozuměl. „Je to on, Nesmrtelný!"

Smích ještě jednou zaduněl a pak náhle ustal. Hlas záhadné bytosti, se kterou se Rhodan poprvé setkal skoro před čtyřmi sty lety, zašeptal:

„Správně, malý příteli, jsem to já. Divíš se?"

Gucky se bázlivě rozhlížel, jako by čekal, že Nesmrtelný provede jeden ze svých šprýmů a zhmotní se na můstku v podobě nějakého fantastického zvířete. Nic takového se ale nestalo.

Rhodan místo Guckyho. „Nečekal jsem, že se ještě někdy setkáme."

„Ale no tak, příteli Rhodane! Co je to čtyři sta let? Obešel jsi se docela dobře beze mne, nemám pravdu? A teď se potkáváme na prahu mlhoviny Andromeda. Snažíš se, Pozemšťane, snažíš."

„Kde jsi byl celou tu dobu?"

„Na to je těžké odpovědět. Možná jsem byl navštívit staré dobré přátele mimo prostor a čas. A možná jsem byl tady a čekal na tebe. Ty máš za sebou dlouhou cestu, a v mém životě to byl jen okamžik."

„Můžu si vybrat, co se mi hodí?"

„Správně, Pozemšťane. A teď... měj se dobře!"

„Ty nás zase opouštíš? Myslel jsem..."

„Myslel jsi špatně! "Nesmrtelný se znovu zasmál. „Znovu se setkáme, Perry Rhodane. Kdy, to bude záležet na tobě. Ale ty jsi urychlil běh věcí, když jsi poslechl svého přítele Tolota. Tvoje rozhodnutí vrátit se na Gleam se ti vyplatí. Mám v úmyslu trochu ti pomoci. Nezklamal jsi mě, našel jsi cestu k Andromedě a jednoho dne dojdeš k cíli. Tam se znovu setkáme. Prozradím ti už teď, že tam budeš postaven před strašlivé rozhodnutí, které se bude týkat i mě. V Andromedě se uzavře jeden z mnoha kruhů vesmíru. Všechno má svůj začátek a konec, Perry Rhodane. Tento kruh ukončí život velkého národa."

„Kterého národa?" ptal se Rhodan, ale už mu nikdo neodpověděl. Znovu se lodí rozlehl dunivý smích a pak se rozhostilo tíživé ticho.

Náhle se rozletěly dveře a na můstek vpadl major Bernard. Měl vykulené oči a sotva sípal.

„Co to bylo, pane? Někdo si hrál se stereem?"

Zarazil se, když uviděl vážné a zamyšlené tváře Rhodana a Tolota.

„Ten smích a hlas byl telepatické povahy," vysvětloval Rhodan.

„Hlas?" Bernard se zatvářil udiveně. „Já slyšel jenom smích, žádný hlas."

Nesmrtelný tedy mluvil jen se mnou, uvědomil si Rhodan. *Se mnou a s těmi, kdo jsou na můstku. Jenom smích byl slyšet v celé lodi.*

„Jistě jste slyšel o Poutníku, planetě věčného života, Bernarde. Vládla tam nesmrtelná bytost."

„To bylo ještě před mým narozením, pane. Ale slyšel jsem o tom."

„Zajímalo by mě," vložil se do rozhovoru Tolot, „co Nesmrtelný myslel tím, že zahyne velký národ, až dorazíme do Andromedy."

„Nesmrtelný se rád vyjadřuje jako věštec, Tolote. Jeho výrok může mít dvojí smysl. Mohl myslet Mistry ostrovů, ale také nás, lidstvo. Třeba stojím před strašlivým rozhodnutím už teď, a jestli chci zachránit nás a Zemi, měl bych se vzdát úmyslu doletět do Andromedy."

„To ne, pane. Ten Nesmrtelný, kterého si tak vážíte, schválil vaše rozhodnutí vybudovat ne Gleamu základnu. Dal najevo, že si přeje, abychom do Andromedy dorazili. Zmínil se také o tom, že vaše rozhodnutí se bude týkat i jeho. Je tedy nějak spojen s tím národem, který má zaniknout. Neřekl, jestli jde o Mistry ostrovů. Mohou to být Maahkové nebo Dvounosí."

„To sotva," řekl Rhodan. „Kvůli nim by Nesmrtelný nepřerušil mlčení, které trvalo čtyři sta let."

„Souhlasím," řekl Tolot. „Jde tedy zřejmě o Mistry ostrovů."

3.

Přesně nad středem mlhoviny Andro-Beta tkvěla v prostoru tři slunce, seřazená v přímé lince, jako by byla navlečena na šňůře. Vzájemně . byla od sebe vzdálená osm a půl tisíce světelných let. Na první pohled bylo jasné, že sem byla umístěna nepředstavitelnými technickými prostředky.

Jenom prostřední z nich mělo planetu. Ta se jmenovala Gleam. Byla stejně neobvyklá jako trojlístek sluncí.

Planeta byla silně zploštělá, takže její průřez tvořil elipsu. Její průměr měřil od pólu k pólu deset tisíc čtyři sta osmdesát kilometrů, na rovníku dvojnásobek, tedy cirka jedenadvacet

tisíc kilometrů. Gleam se při oběhu natáčela ke svému slunci stále rovníkem. V její atmosféře bylo o pár procent kyslíku více než na Zemi. Na povrchu vyčnívaly hory z rozlehlých a mělkých moří. Moře byla z větší části pokrytá plovoucím rostlinstvem, takže vodu ani nebylo vidět. Nízké lesy by tvořeny obřími houbami.

Vlajková loď CREST II a deset lodí, které ji doprovázely, se zvolna a opatrně přiblížily k soustavě tří sluncí a zůstaly na oběžné dráze v bezpečné vzdálenosti od nich. Rhodan dal znovu pokyn ke startu KC-38 se stejnou posádkou jako předtím. Atlan zase zůstal na CRESTU II.

„Když jsi přesvědčený, že Gleam byl vyklizen, proč rovnou nepřistaneme?" ptal se Rhodana.

„To je právě to," odpověděl Rhodan. „Já si nejsem až tak úplně jistý, že už na Gleamu nikdo není. Proto nechci riskovat ztrátu celé lodě."

Atlan se na Rhodana zamyšleně podíval a zeptal se:

„Co tím myslel Nesmrtelný, když říkal, že se nám přistání na Gleamu vyplatí?"

„Nemám tušení. Ale určitě se to co nejdřív dozvíme."

KC-38 na několik minut překročila rychlost světla, a když se vrátila do normálního prostoru, byl Gleam už nedaleko. Rychle se k ní blížili. Nadporučík Thomas upozornil:

„Tamhle je Siren. Ještě žhne."

„To je jenom úlomek Sirenu," opravil ho Rhodan. „Měsíc vybuchl a jeho zbytky obíhají Gleam, ale pochybuji, že by jestě měly vliv na gravitaci planety."

„Ta má i takhle bláznivou gravitaci," zabručel Tolot.

„Vždyť máme ve skafandrech vyrovnávací zařízení," připomněl Rhodan.

Povrch planety už bylo dobře vidět. Ztráta měsíce tu vyvolala katastrofu, a přírodní síly se ještě neutišily.

Nad Gleamem se přehnaly gravitační bouře a zničily větší část houbového porostu. Rozbouřily bažinatá moře. V oceánech vyvstaly nové ostrovy sopečného původu. Na dně obrovských kráterů to stále rudě žhnulo. Pronikající voda vyvolávala mohutné výbuchy a způsobovala trhliny v povrchové kůře.

„Nevypadá to tu zrovna vlídně," poznamenal Rhodan.

Nadporučík Thomas řekl:

„Vědci nám brzy řeknou, jestli je možné přistál s loděmi bez nebezpečí. Jistě jsou tu oblasti, kde je povrchová kůra silnější a nepropouští žádné vulkány. Kromě toho jsem přesvědčený, že se tu gravitační poměry brzy dají do pořádku."

„Počkejme si na to," doporučil Rhodan.

KC-38 se snášela ke Gleamu jako jestřáb z oblaků. Nízko nad zemí pak pomalu letěla nad cizokrajnou krajinou. Tu a tam zahlédli obrovité živé tvory, kteří se těžce vlekli a zoufale hledali vodu, živel, na který byli zvyklí a z něhož je vypudily sopečné erupce.

Fyzikální oddělení oznámilo první výsledky svých zkoumání. Na můstek přinesl zprávu doktor Berger.

„Není to nijak znepokojivé, pane. Ztráta měsíce na planetu výrazně zapůsobila. V močálech vykypělo bahno, v mořích se otevřely sopky, ale sama planeta není ohrožena. V několika týdnech se vše uklidní. V současné době bych pro přistání doporučoval výše položené oblasti, ne krajinu u moře."

Rhodan přikývl.

„Děkuji, doktore. Co atmosféra?"

„Nadále dýchatelná. Jedovaté plyny ze sopek se rozptýlily."

„Vaše oddělení tedy nemá námitky proti přistání?"

„Ne, pane. Žádné vážné námitky."

„Takže někde v horách!" Rhodan si prohlížel panoramatickou obrazovku. „Zkusíme to u jižního pólu, nadporučíku Thomasi."

Na obrazovce defilovala pravěká krajina. Rozbouřená bažinatá moře se střídala s nízkými pohořími, na jejichž svazích se neujala žádná vegetace. V rovinách stály podivně utvářené porosty hub, které, shora vypadaly jako lesy. Na volných prostranstvích se těžkopádně pohybovaly obrovské nestvůry.

„Co to je?" ptal se zvědavě Kasom. „Nevěděl jsem, že jsou tady ještěři."

„Sopečné výbuchy je zřejmě vyhnaly z moře," dohadoval se Tolot. „Pro nás by neměli být nebezpeční."

„Přistaňte na té skalní plošině," řekl Rhodan nadporučíku Thomasovi. „Je skoro padesát metrů nad mořskou hladinou. Podíváme se, jestli by se hodila jako základna."

„Na rovníku jsou vyšší pohoří," připomněl Tolot.

„Já vím, ale tam je taky výrazně vyšší gravitace. Tady jsou podobné poměry jako na Zemi."

KC-38 přistála. Motory zmlkly.

„Vezmeme si shift?" ptal se Kasom. „Na romantickou procházku to tu moc nevypadá."

„Chci jen obhlédnout plošinu a zjistit, jestli se sem po svazích nedostanou ještěři."

„Pane," upozornil ho věcně doktor Berger, „to nejsou ještěři, ale obludy z bažin. Až dosud žily v oceánech. Já osobně bych se s nimi nerad setkal."

„Jestli to jsou ještěři nebo jiné obludy, jaký je v tom rozdíl?" Major Bernard zavrtěl hlavou. „Nebuďte puntičkář, milý doktore."

„Je vám snad jedno, co vás sežere?"

Bernard se zamračil.

„Nemám v úmyslu dát se sežrat."

„Bravo!" vypískl nadšeně Gucky. „Ani bych to těm potvorám neradil, aby se do vás pustily."

U Bernarda to vyvolalo potěšený úsměv. „Jsem rád, že o mě máte starost. Vy byste mě tedy v případě útoku bránil?"

„Řekl jsem něco takového?" Gucky se spokojeně zašklebil. Major mu naletěl. „Nemám starost o vás, ale o ty obludy. Taková chudinka, která by si na vás pochutnala, by určitě dostala bolení břicha a bídně by pošla."

Rhodan ho rázně umlčel.

„Vezmeme si tedy pro všechny případy shift. Čtyři muži mě doprovodí."

Gucky si upravil uniformu.

„Tentokrát půjdu taky," prohlásil kategoricky. „Má někdo něco proti tomu?"

Nikdo proti tomu nic neměl.

* * *

Létající obrněné vozidlo pomalu pojíždělo po holých skalách. Gucky se choval nápadně tiše. Seděl a ani nevyhlédl ven. Spíš se zdálo, že je zaposlouchán do svého nitra. Rhodan ho dohře znal a předpokládal, že se Gucky snaží telepaticky zachytit nějaké myšlenkové impulzy.

Myšlenkové impulzy? Tady, kde jsou očividně jen ještěři?

Sengu se pokoušel vycítit, co je pod povrchem planety, ale žádné dutiny nenašel.

Tolot a Kasom seděli vedle Rhodana, který shift řídil.

„Plošina je příliš malá pro naše účely," řekl Tolot. „Proti útoku shora z kosmu bychom se nemohli bránit."

„Musím vám bohužel dát za pravdu," řekl Rhodan. „Přesto si to tu prohlédneme. Už jsem vám vysvětlil, proč se mi nezdá vhodné přistát na rovníku, i když se ztíženými gravitačními podmínkami bychom se vyrovnali. Nakonec nám ale asi nic jiného nezbude,

jestli tady nic nenajdeme."

Svah k bažinám dole nebyl nijak srázný, a kdyby obludy z bažin napadlo zaútočit na plošinu, nebyl by to pro ně problém.

Rhodan zapnul antigravitační pole. Pancéřovaný vůz se zvedl nad zem a letěl nad skalami v dvoumetrové výšce.

Sengu už se vzdal svých pokusů a pozoroval Guckyho.

Myšob se choval opravdu prapodivně. Nestaral se o své okolí. Oči měl zavřené a pěstičky zaťaté. Seděl tiše a nehybně, jako by byl myšlenkami daleko odtud.

Rhodan se tiše zeptal:

„Děje se něco, Gucky? Máš spojení s Thomasem nebo dokonce s Atlanem?"

Gucky skoro nepozorovatelně zavrtěl hlavou. Na vteřinu pootevřel oči a Rhodan si v nich přečetl němou prosbu, aby ho teď nerušili. Respektoval Guckyho přání. Věděl, že má Gucky k tomu důvod.

Ale když nenavázal telepatický kontakt s KC-38 ani s CRESTEM D, s kým tedy?

Rhodan odolal pokušení přímo se ho na to zeptat a věnoval se řízení. Přeletěli plošinu, která vyčnívala jako ostrov z bažinatých lesů, a letěli dál. Na světlině uviděli jednu z bahenních oblud. Vypadala jako obrovský had. Měla nejmíň dva tucty krátkých nohou, jejichž prsty byly opatřeny plovacími blánami. Zvíře bylo dlouhé asi dvacet metrů. Když zahlédlo letící stroj, vzpřímilo se a hromově zařvalo.

Rhodan zvedl vozidlo výš.

„Nepříjemný soused," zabručel Tolot. „Na rovníku by ho pravděpodobně gravitace rozmáčkla, I tady má co dělat, aby se hnul z místa. Je vidět, že je to obyvatel moře."

Gucky otevřel oči a naklonil se k oknu.

„Nádherný kus," připustil a ukázal směrem k obloze. „Nemohli bychom ještě nahoru?"

Rhodan mu vyhověl.

„Neprozradíš nám, s kým ses tak intenzivně bavil?" zeptal se.

Gucky přikývl.

„Rád bych vám to řekl, jen kdybych to věděl sám. Zachytil jsem impulzy, které mi byly povědomé. Nebylo to obvyklé myšlení, bylo to nějaké poselství, které jsem nedovedl rozluštit. Možná prosba, abychom se dostavili na určité místo."

„Tak tedy telepatické poselství?" ptal se Rhodan nedůvěřivě. „Kdo může vědět, že jsme tady? A jestli to ví, proč nepřijde sám?"

„Třeba nemůže," hádal Tolot.

„Přicházely jen krátké a kusé impulzy, málo zřetelné. Spíše jsem je vycítil. Odpovídal jsem, ale nevím, jestli mě druhá strana slyšela. Vím jen, že impulzy přicházely od severu.

Kasom se naklonil ke Guckymu.

„Říkáš, že ti ty impulzy byly povědomé. Vzpomeň si, kdy jsi je slyšel. Bylo to spojeno s nějakým nepříjemným zážitkem? Cítíš strach nebo radost, když na ně myslíš?"

„Strach ne, to určitě ne," ujišťoval kvapně Gucky. „A kdy to bylo? Vsadím se, že hodně dávno. Před několika staletími. Tak dávná vzpomínka, že jsem ji téměř zapomněl."

Rhodan řídil vozidlo zpátky nad skalní plošinu.

„Myslíš, že by to mohl být Nesmrtelný?" zeptal se najednou.

Gucky se na něj podíval a pomalu zakroutil hlavou.

„To bych neřekl, Perry. Ale nějaká souvislost s ním tady je. Jsou nějak spřízněni. Není to náhoda, že se oba ozvali během téhož týdne. Jestli se ozve znovu, budu se teleportovat. Najdu ho, ať je to kdo chce."

Rhodan mlčel. Na jedné straně chtěl Guckyho varovat, aby nejednal ukvapeně, na druhé straně byl myšob jediný, kdo mohl telepatický zdroj vypátrat. A Rhodan by moc rád věděl, který starý známý je sledoval na cestě k mlhovině Andromeda.

Gucky se šibalsky ušklíbl.

„Máš pěkné myšlenky, Perry, moc pěkné. Chceš vědět, kdo je ten neznámý. To já taky. Starosti o mě si můžeš ušetřit, já si dělám starosti sám. Tak jenom trpělivě čekej, víc udělal nemůžeš."

„Poletíme k rovníku, to jsi nám chtěl přece navrhnout."

„Ano. Odtamtud přicházely impulzy."

Rhodan navedl shift zpátky do otevřených vrat hangáru v Pulci a dost tvrdě s ním dosedl.

Nezvykle tvrdé přistání, upřímně řečeno.

4.

Jak se KC-38 blížila k rovníku, výrazně rostla přitažlivost elipsovité planety. Antigravitační pole Pulce ji vyrovnávalo. Rhodan dal nadporučíku Thomasovi pokyn, aby letěl pomalu a nízko nad terénem. Ráz krajiny se rychle měnil. Moří ubývalo, kopce byly vyšší a suché. Nestvůry už tady nebyly.

Přeletěli první skutečné hory. Byly hustě zalesněné až k vrcholkům. Mohli přistát v příhodných údolích, ale Gucky nesouhlasil.

„Ještě ne, prosím, ještě ne. Neptejte se proč, já to nevím. Ale impulzy nepřicházely odtud. Ještě dál na sever, pak uhnem kousek k východu..."

„Navázal jsi zase kontakt?" ptal se Rhodan.

„Ne." Gucky zavrtěl hlavou. „Ale přesto znám přibližný směr. Už to není daleko."

Zdálo se, že Guckyho vede někdo neviditelný. S jistotou náměsíčníka řídil nadporučíka Thomase přes rozlehlé vysočiny, až se na obzoru vynořilo další pohoří. Mělo podivný tvar.

„Vystupte do výšky," přikázal Rhodan.

KC-38 vystoupila na padesát kilometrů nad povrchem. Odtud měli výhled na celé pohoří. Připomínalo jeden z velkých kráterů na pozemském Měsíci. Sopečného původu ale rozhodně nebylo.

Pohoří tvořilo skoro pravidelný kruh skal vysokých čtyři až šest kilometrů. Údolí uvnitř mělo v průměru sto čtyřicet dva kilometry. Dno bylo zcela rovné, na mnoha místech rostly lesy obrovských hub. Napříč údolím protékala řeka, která si prorazila na jednom místě průchod skalami. V mohutných vodopádech se pak řítila do níže položené roviny, kde ji spolkly rozlehlé močály.

KC-38 se pomalu zastavila nad údolím.

„Tady je to," zašeptal Gucky. „Tady bude naše základna. Žádné lepší místo není, vím to. Jako by mi to někdo pověděl."

„I kdybys neslyšel své hlasy," řekl Rhodan a snažil se, aby lo nevyznělo posměšně, „vybral bych tohle místo. Bude to skvělá základna. Hory nás ochrání před nevítanými návštěvami. Vzduch je čistý, vody je tu dost. Nadporučíku Thomasi, přistaňte na světlině u řeky. Ano, přímo uprostřed údolí."

* * *

Průzkum byl ukončen. Rhodan s několika dalšími vyšel z lodi. Vzduch byl svěží, příjemně obohacený kyslíkem.

Major Bernard klopýtal na krátkých nohách trávou. Přiblížil se k Rhodanovi, který se bavil s Guckym, a namířil na něj ukazovák.

„Mám návrh, pane."

„Tak ven s tím," vyzval ho dobře naladěný Rhodan.

Bernard se zatočil dokola a pak teatrálně zvedl paži.

„To místo je nevhodné," prohlásil. „Ano, je nevhodné! Hory jsou odtud daleko. Musíme k nim blíž. Tady nás vůbec nechrání."

Rhodana překvapilo, když se Gucky přidal.

„Major má výjimečně naprostou pravdu. Tady nás může kdokoliv odstřelovat jako hliněné holuby. Kromě toho jsem si před chvílí odskočil k horám, a našel jsem tam ideální místo pro nás. Svislé skalní stěny, a v nich tolik jeskyň, kolik jen můžeš chtít."

„Zavedeš nás tam?" zeptal se Rhodan. „Můžeme taky vzít shift..."

„Proč to dělat jednoduše, když to jde složitě, viď?" Gucky vzal Rhodana za ruku. „Skočíme."

Majora Bernarda pokaždé fascinovalo vidět teleportera při práci. Gucky se zadíval soustředěně na vzdálený cíl. Obě postavy se odhmotnily a vzduch tiše mlaskl, jak vyplňoval vzniklé vakuum. Bernard dokonce ucítil závan a zamrazilo ho.

Rhodan a Gucky se znovu zhmotnili asi sedmdesát kilometrů severně. Rhodan se pomalu a napjatě rozhlížel. Na první pohled poznal, že Gucky má pravdu.

Směrem do údolí se táhla rovina porostlá trávou, jejíž půda byla dost pevná, aby unesla obrovité kosmické lodi. Dále v údolí byly houbové lesy. Na druhé straně kolmo spadaly skalní stěny, vysoké pět kilometrů. Na mnoha místech v nich byly vidět vchody do jeskyň. Rhodan měl dojem, že celé pohoří je duté.

„Tak co?" ptal se Gucky.

Rhodan uznale pokývl.

„Co bych si bez tebe počal, maličký? Ale mohlo mě to taky napadnout samotného."

„Jenže nenapadlo!" triumfoval Gucky.

„To je pravda! Jen se divím, že první s tím návrhem přišel major Bernard, který přece nemá žádné zkušenosti!"

„Taky se divím." Gucky vzhlédl k vrcholkům. „Rozhlédneme se taky tam nahoře?"

„Proč?"

„Impulzy!" připomněl mu Gucky. „Už jsou tu zase. A přicházejí tam shora."

Rhodan zaváhal. Nezdály se mu myšlenkové impulzy, které přicházely z neobydlených míst. Ale Nesmrtelný mluvil o tom, že se jim vyplatí zvolit Gleam jako základnu. Impulzy tedy nemohou vycházet od nepřátelské bytosti.

„Dobře, podíváme se tam," souhlasil nakonec.

Tentokrát se neteleportovali. ve skafandrech měli zařízení, které jim umožňovalo vznést se do výše. Kromě toho se Rhodan chtěl orientovat v okolí.

Pomalu stoupali podél skalní stěny.

Viděli, že jeskyně zasahují hluboko do skal. Budou se výborně hodit na uskladnění zásob i jako obranné pozice.

„Impulzy jsou silnější," řekl Gucky, a po chvíli dodal: „Vyjadřují radostné vzrušení."

„Myslím, že už vím, kdo tu na nás čeká."

„Já to taky vím," prohlásil Gucky.

Vystoupili na úroveň prvního vrcholku a změnili směr letu. Zamířili k východu, vyhýbali se špičatým výběžkům a vznášeli se nad hlubokými roklemi. Asi čtyři nebo pět kilometrů před nimi byl zvlášť vysoký vrcholek, nahoře oblý. Na něm se něco třpytilo.

„Tamhle je to," zašeptal Gucky a zamířil k vrcholku. Rhodan ho následoval.

Když se přiblížili, vnímal telepatické impulzy i Rhodan. Byly to pocity radosti a štěstí. Třpytivá věc byla přátelská.

Na vrcholku v malé prohlubni ležel Harno.

5.

Harno, kulovitá bytost z energie a času, se vrátil do přítomnosti. Ležel tu a čekal na

své přátele, kteří zachytili jeho volání. Harno vypadal jako třpytící se černá koule s průměrem půl metru. Koule zářila a pulzovala, když Gucky a Rhodan přistáli vedle prohlubně.

„Harno!" zvolal Gucky a shýbl se, aby kouli něžně pohladil. „Už delší dobu jsem tušil, že jsi to ty. Proč jsi mi posílal jen city a žádné srozumitelné myšlenky?"

Tentokrát byla odpověď tak silná a zřetelná, že jí rozuměl i Rhodan, který nebyl telepat, jako kdyby koule mluvila nahlas.

„Muselo to tak být - ale našli jste mě. Jedna epocha se uzavřela - když jste zvolili tuhle planetu jako svou základnu."

„To už nám někdo řekl před několika dny."

„Já vím, Gucky, já vím. Proto jsem tady. Čekal jsem na vás. Smím vám pomáhat - i když jen nedlouho a omezeně. Teď víte, že ještě existuji a že jsem tu pro vás."

„Kde jsi byl celá ta staletí?"

Rhodan a Gucky pocítili vlnu údivu. Potom jim Harno sdělil:

„Staletí pozemského času? Nevěděl jsem, že jsem byl tak dlouho pryč. Pojem času má pro mne jiný význam, protože zčásti jsem z času složen. Druhou mojí složkou je energie. A kde jsem byl, to přece víte. Řekl jsem vám to dopředu už tenkrát... před staletími. Byl jsem na konci času, tam, kde už není žádná budoucnost. Tam, odkud se můžete jen ohlížet zpátky. Tam, kde se čas zastavil. Navždy."

Rhodan se posadil na oblý balvan na okraji prohlubně. Cítil se příjemně a uvolněně, jinak by se nezeptal:

„Říkáš, že se čas jednou zastaví. je to tedy čas, co se pohybuje - nebo my putujeme časem?"

„Všechno se pohybuje," odpověděl ochotně Harno. „Vy se pohybujete, čas se pohybuje - všechno je v pohybu. Ale jednou se všechno zastaví. Čas, hvězdy, život. Bude to, jako by všechno zamrzlo - celý vesmír. To je okamžik posledního poznání. Ale kdo tu ještě bude, aby se ohlížel zpátky?"

„Ano, kdo?"

Na to už Harno neodpověděl.

Gucky pohladil kouli.

„Jsem rád, že jsi přišel, Harno. Chyběl jsi mi."

„Ty mně taky, můj malý příteli. Byl bys mě někdy potřeboval? Jednou jsem zachytil tvé volání, ale nemohl jsem přijít. Jsou zákony, které musím ctít."

„My to víme," řekl Rhodan, „a respektujeme to. Tím víc jsme vděční, že jsi přišel teď."

„Také za to vděčíš týmž zákonům," sdělil stručně Harno.

Gucky vstal.

„Půjdeš s námi k naší lodi?"

„Ne, zůstanu tady. Vaše loď brzy přistane na úpatí skal. Pak vám budu pomáhat."

Rhodan zůstal sedět na kameni.

„Gucky, teleportuj se k lodi a dej zprávu nadporučíku Thomasovi. Doveď KC-38 co nejdřív sem. Přistanete dole v údolí u jeskyní. Já na tebe počkám tady."

Vypadalo to, že Gucky není s jeho rozhodnutím docela spokojený, ale nakonec přikývl a odhmotnil se.

Rhodan se podíval na Harna.

„Proč je Gleam tak důležitý?" zeptal se.

Odpověděl mu telepatický smích. Potom Harno sdělil:

„Vlastně to ani není Gleam, ale vaše rozhodnutí vybudovat základnu právě na téhle planetě, která dřív byla centrem obrany Andromedy. Dokazuje to, že Pozemšťané neztratili nic ze své odvahy a rozhodnosti. Dokazuje to, že Pozemšťané nedegenerovali. Nesešli jste ze své stopy časem a prostorem, Perry Rhodane. Jdete po ní s obdivuhodnou odvahou a

vytrvalostí. Proto vám pomůžeme - jen proto!"

„A kdo o tom rozhoduje?"

Harno řekl:

„Vy sami."

„My sami? To myslíš symbolicky, ne? Na nás záleží, pro co se rozhodneme."

„Ne, nemyslím to symbolicky. Vy sami rozhodujete, co se stane, jestli vám smím pomoci. Vy jste na počátku linie, ale také na jejím konci. Co je mezi tím, tomu říkáte vývoj, pokrok - nebo taky prostě čas."

Takhle podobně mluvil také Nesmrtelný z Poutníka, vzpomněl si Rhodan. *Je s nim Harno tak těsně spojen?*

Nebo jsou Harno a Nesmrtelný jedno a totéž?

Harno si jeho myšlenku přečetl. Řekl:

„Ty a já, Perry Rhodane, jsme spolu právě tolik nebo právě tak málo spříznění jako já s ním. Jednoho dne budeš muset sám najít pravdu - a já věřím, že ji najdeš. Nezapomeň, že jsem byl na konci času. Díval jsem se zpátky. Není přede mnou skryto nic, co se stalo nebo stane. Všechno je jako kruh, jehož oba konce se ještě neuzavřely. Všechno existuje, aby se kruh uzavřel - ty také."

Zase podoba se slovy Nesmrtelného.

Jestli si Rhodan vykládá správně Harnovy náznaky, ví Harno, jak život začal a jak skončí. Konečnou strnulostí na konci času.

Na konci času...

„Je to hranice," řekl Harno, který pozorně sledoval Rhodanovy myšlenky, „kterou nikdo nedokáže překročit, ani já. Znamená konec. Tam zamrzne čas, ustane všechno dění, skončí vesmír. Okamžik, kdy se to stane, potrvá věčně. Ten okamžik nevyhnutelně přijde. Ale je slabá naděje, že bychom mohli ten strašný okamžik přelstít, prorazit hradbu času. Za tou zdí musí něco být! Zatím se nám nepodařilo zjistit, co."

„Nám?" zeptal se Rhodan.

Harno mlčel a neodpovídal. Bylo zřejmé, že nehodlá víc prozradit.

Nebo už teď prozradil příliš mnoho?

Rhodan se zadíval dolů do roviny.

Na obzoru viděl vrcholky protější strany pohoří, vzdálené sto čtyřicet kilometrů. Někde uprostřed stála KC-38, jestli už neodstartovala. A patnáct světelných hodin daleko čekala CREST II a ostatní lodě.

Mohu poslat rádiovou zprávu Atlanovi, Harno?"

„Myslíš, jestli je tu někdo jiný, kdo by ji mohl zachytit? Ne, nikdo tu není. Můžeš vysílat,"

„Díky."

„Neděkuj, Perry Rhodane. Když jsem řekl, že tě nikdo neuslyší, neznamená to, že jste na téhle planetě sami."

„Já vím. Ještěři, a možná někdo z původního obyvatelstva Gleamu."

„Nemluvím o ještěrech. A původní obyvatelstvo už neexistuje. Všichni zahynuli při té katastrofě. Počkej, ukážu ti planetu Gleam. Dívej se na mě, pak se o ní dovíš všechno, co potřebuješ vědět."

Harno, tvor z energie a času, se proměnil v glóbus. Jeho černý povrch začal stříbrně světélkovat, pak se z něj stala trojrozměrná obrazovka. Znázorňovala povrch Gleamu, značně zmenšený, ale tak zřetelný, že Rhodan rozeznal i nejmenší podrobnosti.

„Zánik měsíce způsobil, že se planeta stala prakticky neobyvatelnou," komentoval Harno to, co Rhodan sám viděl na obrazovce. Zdálo se, že jen údolí, kde přistáli, uniklo všeobecné zkáze.

Na obrazovce teď bylo vidět KC-38. Loď odstartovala z údolí a letěla k severu, až

přistála na úpatí hory. Vystoupil z ní Tolot a Kasom, oba s paprskomety v ruce.

„Půjdu s tebou k lodi," řekl Harno. „Až se tu Gucky zhmotní, zmenším se na velikost tvé pěsti. Vezmeš mě do kapsy."

„Zůstaneš u nás déle?"

„Tak dlouho, jak budu smět," vyhnul se Harno přímé odpovědi.

Rhodan se zeptal:

„Říkal jsi, že nejsme na planetě sami. Koho jsi tím myslel?"

„To ti nesmím říct, smím tě jenom varovat. Oni brzy zaútočí, možná už dnes v noci. Pobij je, protože tím nezmaříš život. Oni by tě ale zabili. A ty jsi živý, Perry Rhodane."

„Roboti?"

„Ne, nejsou to roboti - aspoň ne takoví, jaké znáš.

Víc Harno neřekl, ale náznak stačil, aby byl Rhodan varován.

O chvilku později se na vrcholku objevil Gucky a odnesl Rhodana s Harnem k lodi.

* * *

V noci přišel útok.

Rhodan byl připraven. Po tom, co mu Harno naznačil, zdvojnásobil hlídky u lodi. On sám spal jen do půlnoci a pak přišel na můstek, aby vystřídal nadporučíka Thomase.

Na obrazovkách nebylo nic zvláštního vidět. Pohoří bylo osvětleno jen hvězdami mlhoviny. Stěpní tráva se nehýbala. O tisíc metrů dál začínaly houbové lesy. Byly tmavé a tajemné a mohlo se v nich skrývat tisíceré nebezpečí. Vidět ale nebylo.

„Nic, nadporučíku?"

„Všude klid, pane. Ani z kosmu nic zaměřovače nehlásí."

„Jestli jsem Harnovi dobře rozuměl, má se nebezpečí přiblížit odtud z Gleamu. Dělostřelci jsou připraveni?"

„Zrovna se vystřídali, pane."

Otevřely se dveře a na můstek vešli Tolot s Kasomem.

„Jděte se vyspat, nadporučíku," řekl Rhodan a kývl příchozím na pozdrav. „My to tu do úsvitu zvládneme."

Thomas odešel.

Tolot se uvelebil na lehátku, Kasom si sedl do křesla. Pozoroval panoramatickou obrazovku.

„Moc se toho neděje, řekl bych. Nejspíš tu prosedíme noc zbytečně, pane."

„Ten klid může být zdánlivý," prohlásil Rhodan. „Jsme na neznámé planetě, kterou jsme ještě ani pořádně neprozkoumali. Harno nás varoval před útokem, a on ví, co říká."

Tolot a Kasom se už dozvěděli, kdo je to Harno. Bylo jim jasné, že o jeho slovech nemá smysl pochybovat.

Rhodan měl dojem, že zahlédl na obrazovce nějaký pohyb. Předklonil se a upřeně se zahleděl. Tráva už nebyla nehybná jako předtím. Skupiny keřů byly najednou jinde než před chvílí. Stébla trávy se pohybovala, i když nebyl vítr, a hýbala se jenom někde.

„Někdo se plíží k lodi," upozornil.

Kasom vstal a také se nahnul k obrazovce.

„Když zapneme reflektory, můžeme je postřílet jako zajíce."

„Hamo říkal zajímavou věc. Tvrdil, že nezničíme organický život, když útočníky zabijeme. Roboti to prý ale nejsou. Tak co to je?"

„Jestli to nejsou roboti, může jít o androidy nebo podobná uměle vytvořená stvoření," řekl Tolot. „Co kdybyste Harna přivolal, pane?"

V kopuli můstku to najednou zasvětélkovalo a z ničeho vyvstala černá koule. Pomalu klesla a zůstala ležet na podlaze. Černý zaoblený povrch mléčně zbělel a ukázala se na něm

krajina kolem lodi. Záhadní útočníci tu byli shora vidět jako na dlani.

„Vidíte je?" zeptal se Harno telepaticky. „Nejsou ohavní - z lidského hlediska. Ještě váháte, jestli je máte zničit?"

Rhodan nebyl schopen odpovědi. Také Tolot a Kasom mlčeli.

Co viděli, vymykalo se vší představivosti. Zvláštní bylo, že každé z monster, která se k lodi plížila, vypadalo jinak.

Některá měla dvě nohy, jiná čtyři, šest nebo tisíc nohou. Jedna měla humanoidní podobu, jiná připomínala medúzy nebo nafouklé améby. Byly tu ještěrky, hadi i kreatury připomínající psy. Byla to nepředstavitelná změť forem, zlý sen.

„Proboha, co je to?" zachraptěl Kasom.

Harnův kulovitý povrch zase zčernal.

„To jsou Sireňané, jestli jim tak chcete říkat. Pozůstalí z bývalého měsíce Siren. Utekli před katastrofou a uchýlili se sem. Jejich úkolem je zničit všechno živé, co není posvěceno Mistry ostrovů. Byli to strážci řídícího centra Mobyů, které už neexistuje. Teď vás přicházejí zahubit. Braňte se."

Rhodan se znovu podíval na panoramatickou obrazovku. První vlna útočníků nebyla ani padesát metrů daleko.

„V lodi nám nemůžou nic udělat," řekl. Nechtělo se mu začít střílel na útočníky. Vyzbrojený pulec měl nad nimi jednoznačnou převahu. „Zapneme ochranný štít."

„To je možné," řekl Harno. „Ale co zítra a pozítří? Chcete se pořád zavírat v lodi? Co vám bude platná základna, když nebudete moci vyjít z lodí?"

„Není to fér, pobít je," trval na svém Rhodan.

„Třeba má Harno pravdu," přidal se Tolot. „Aspoň jim musíme dát na pamětnou, jinak přijdou zase a..."

„Ani to nepomůže," přerušil ho Harno. „I když jich teď polovinu zničíte, druhá polovina znovu zaútočí. Budou útočit, dokud vás nezahubí nebo dokud nezničíte vy je."

„Každá rozumná bytost..." začal Rhodan, ale Harno mu zase skočil do řeči.

„To nejsou rozumné bytosti, Perry Rhodane. Jsou to strážci měsíce Siren formy života uměle vyvinuté ve zkumavce, přizpůsobené svému úkolu. Znovu opakuji: nejsou to organické živé bytosti, ale androidi. A to takoví androidi, kteří jednají na rozkaz."

„Jestli mají aspoň trochu inteligence, mohli bychom se s nimi domluvil."

„Jejich inteligence se vztahuje jen na provádění rozkazů, které mají vštípeny. Nedají se změnit. To by mohli udělat jen Mistři ostrovů. A Mistři se domnívají, že jejich strážci Sirenu už neexistují."

„Copak to těm androidům nemůžeme vysvětlit?"

„To není možné. Budou čekat u lodi, dokud je nezabijete nebo dokud základnu neopustíte. Chcete to udělat? Chcete na Gleamu hledat jiné místo? Zítra nebo pozítří vás androidi najdou a můžete zase utíkat."

Tolot přistoupil k nim.

„Pane," řekl klidně. „Měli bychom poslechnout Harna. Zničme ty... ty umělé tvory. Nejsou to lidé, nejsou to rozumné bytosti. Když se s nimi nemůžeme dohodnout, musíme je zničit. Nebo radši rovnou Gleam opustíme."

Rhodan se upřeně díval na obrazovku. Zase jednou musel rozhodnout on. Nikdo z něj zodpovědnost nesejme, ani Harno.

Jsou androidi živí tvorové? Je to hřích, zničit uměle vytvořené formy života?

„Harno, důvěřuji ti," řekl Rhodan a zapojil interkom ke stanovišti dělostřelců. „Kdo má službu?"

„Poručík Crows, pane."

„Máte útočníky na vašich obrazovkách?"

„Ano, pane. Vaše rozkazy?"

Rhodan ještě jednou zaváhal, pak rozhodně řekl:

„Až překročí odstup dvaceti metrů, Zahajte palbu. Rozuměl jste?"

„Jistě, pane. Zahájíme palbu."

Rhodan přecházel po můstku sem a tam. Polekaně sebou trhl, když se náhle uprostřed místnosti zhmotnil Gucky, a k tomu v pyžamu.

Byl to tak nezvyklý pohled, že se Kasom hlučně rozchechtal. I Tolot se usmíval svým zvláštním způsobem. Jenom Rhodana to spíš nepříjemně vyrušilo.

„Co tu chceš?" zeptal se. „A ještě takhle oblečený..."

„Už jsem to nevydržel." Gucky ťapal k lehátku a natáhl se na ně. „Nevadí vám, že si tu odpočinu?"

„Proč nezůstaneš v posteli?" ptal se Rhodan.

„To je tvoje vina, že musím spát s Bernardem. Ten chlap tak neskutečně chrápe, až mi utíkají krvinky z těla."

„No a co? Tak si nacpi vatu do uší."

Gucky se posadil a zatvářil se udiveně.

„Vatu do uší? Copak myslíš, že červené krvinky utíkají ušima?"

Kasom přistoupil ke Guckymu a zatlačil ho zpátky na lehátko.

„Uděláš líp, když teď budeš zticha a zkusíš usnout. Nemáme náladu na hloupé vtipy."

„Kvůli těm pitomým androidům?" Gucky se zase posadil a mocně zívl. „Máte snad o ně starost? Už jsem chvíli vzhůru a poslouchal jsem vás. Moc smyslu ty vaše řeči nedávaly. Má snad někdo výčitky svědomí, když dá staré auto do šrotu? A androidi nic jiného nejsou. Auta, stroje, užitkové předměty. I když vypadají jako živí tvorové. Tak na co ještě čekáte?"

„Nikdo už nečeká," opravoval ho Rhodan. „Dělostřelci... ale co ti to vykládám? Už to víš sám."

Z amplionu se ozval poručík Crows:

„Překročili mez, pane. Zahajujeme palbu."

Všichni se zadívali na obrazovky. Androidi se vztyčili a teprve teď bylo vidět, že jsou těžce ozbrojení. Proti lodi by sice nic nepořídili, ale kdyby třeba zítra napadli nic netušící hlídku...

Venku bylo najednou světlo jako ve dne. Boj začal.

* * *

Shift se valil po stepi.

KC-38 už zmizela z dohledu, ale rádiem se Rhodan dozvídal, jestli androidi znovu nezaútočili.

Noční útok byl odražen, a když druhý den ráno pátrací oddíl hledal pozůstatky padlých nepřátel, nenašel nic. Vypadalo to, jako by se usmrcení androidi rozplynuli do vzduchu. Harno tvrdil, že na tom není nic zvláštního, protože každý android má zabudovanou pojistku, která ho zlikviduje, když už není k potřebě.

„Žádné chemické ani organické nálezy," potvrdil doktor Berger, který řídil prohlídku nočního bojiště. „Nebýt toho, že dělostřelci pořizovali obrazové záznamy, považoval bych ty útočníky za halucinaci."

Dojeli do lesa. Houby byly vysoké a půda pod nimi rovná, takže se shift nemusel vznášet. Doktor Berger hlasitě obdivoval rostlinstvo na Gleamu, které takhle zblízka viděl poprvé. Také poručík Crows vyjádřil nadšení.

„Houby! Určitě jsou některé z nich jedlé. Byla by to milá změna v jednotvárném lodním jídelníčku. Vždycky jsem měl houby rád."

Některé houby na Gleamu byly až několik metrů vysoké.

Starší houby jakoby dřevnatěly a tvořily rozsáhlé lesy.

„Houby mám taky docela rád," přiznával se Gucky. „Někdy jim dávám přednost před zeleninou. Kromě mrkve samozřejmě."

Rhodan se zasmál a obrátil se k velitel Crowsovi.

„Zastavte, poručíku. Podíváme se na ty houby zblízka."

Gucky odložil Harna na sedadlo, teleportoval se ven z lodi a tam počkal, až k němu vyšli doktor Berger s poručíkem Crowsem. Rhodan a Kasom zůstali na lodi. „Pánové, tady to voní jako na žampionové plantáži. Jen aby to taky bylo k jídlu."

Doktor Berger vytáhl ze svého batůžku malou lahvičku.

„Než jsme se vydali na tenhle výlet, vzal jsem si z laboratoře tenhle prostředek. Stačí pár kapek a během několika minut budeme vědět, jestli jsou ty houby jedlé." Vyndal nůž, kousek houby uřízl a pokapal roztokem z láhve.

„Když zůstane houba bílá, je jedlá. Pokud zčervená nebo zmodrá, je lepší ji zahodit."

Gucky se chvíli díval, ale čekání ho dlouho nebavilo.

Se zbraní v ruce se vydal do lesa. Však jim žádné nebezpečí nehrozilo a Kasom s Rhodanem už dají na ostatní pozor.

Přišel k malému potoku, který se kousek dál vléval do jezera. Voda byla příjemně teplá a průzračně čistá. Gucky litoval, že má na sobě oblek a nemůže se vykoupat. Však se za několik dní vrátí a potom...

Přepadení přišlo tak náhle, že se Gucky ani nestačil teleportovat. Dokonce ho neupozornil ani žádný myšlenkový impuls.

Když se kolem něj objevily příšerné postavy, soustředil se rychle na krátkou teleportaci, ale jeho schopnosti ho tentokrát zradily. Nedokázal se teleportovat.

Gucky dostal strach. „Harno, pomoc! Slyšíš mě? Řekni to Rhodanovi! Nemůžu použít svůj vysílač, mám... mám plné ruce."

Rhodan se ozval prostřednictvím Harna: „Co se děje?" ptal se.

„Androidi. Vypadá to, že si mě chtějí dát k obědu."

„Uklidni se. Harno nás k tobě dovede. A proč se vlastně neteleportuješ?"

„Kdyby to šlo! Ale visí na mně nejmíň pět androidů. A moje paraschopnosti jsou nějak slabé. Je zázrak, že funguje alespoň telepatie."

„Jsou tvoji přátelé ozbrojeni?"

„Ano, mají klacky, kameny a paprskomety. Můžeš si vybrat, čím tě odpraví."

„Hned tam budem."

Gucky zachoval klid a nepokusil se bránit, když mu jedno chapadlo sebralo paprskomet a jiné nůž z opasku. Myšlenkové impulzy nezachycoval, ale cítil nějaké záření, které se na něj kladlo jako síť. Zřejmě vycházelo z nemyslících mozků androidů a ovlivňovalo 5D prostor potřebný k teleportaci. Jinak se jeho selhání nedalo vysvětlit.

Androidi ho odváděli pryč. I kdyby se bránil, bylo by to marné. Telekineticky se také nedalo nic dělat, a telepatické spojení měl jenom s Harnem.

Gucky najednou pochopil, že udělal těžkou chybu.

A nejenom on.

Všichni androidy podcenili.

6.

Po dvou hodinách marného pátrání se shift vrátil na provizorní základnu. Gucky zmizel beze stopy, a poručík Crows ani doktor Berger už neměli chuť na houby, i když test dokázal, že jsou poživatelné.

„Tím se situace od základu změnila," konstatoval Rhodan, když se účastníci výpravy sešli k poradě. „Androidi unesli Guckyho a přitom prokázali schopnost neutralizovat parapsychologické vlastnosti. Gucky se nemůže teleportovat ani použít telekinézu.

Telepatické spojení má jenom s Harnem." Vzhlédl ke stropu, kde se nehnutě vznášela černá koule a neodpovídala na žádné otázky. „Harno nám nemůže nebo nesmí pomoct. Musíme se vypořádat s androidy sami. Ale doufám, že kdyby byl Gucky ve vážném nebezpečí, dá nám jistě jeho přítel radu."

Tolot, který měřil tři a půl metru, měl hlavu ve stejné úrovni s Harnem. Dotkl se koule dlaní a ucítil odpor. Pravděpodobně by ji nedokázal postrčit ani o milimetr.

„Prozraď nám aspoň, jestli je Gucky ve vážném nebezpečí. Přece nepřipustíš, aby ho tihle tvorové ze zkumavky zabili! Myšob je tvůj přítel, nebo ne?"

Tentokrát Harno odpověděl:

„Kdybych vám pomohl třeba jen zčásti, vaše vlastní úsilí by ochablo. Budete se na mě spoléhat. A právě to se nesmí stát. Gucky žije, to ano. Ale jestli si nepospíšíme a neosvobodíte ho, androidi ho zabijí."

Tolot zavzdychal a podíval se na Rhodana.

„Takže je to na nás," konstatoval chmurně.

Rhodan přisvědčil.

„Sestavíme tři pátrací týmy. Všichni vyjdou z místa, kde Guckyho unesli. Odtud jsou tři možné směry, pokud se androidi neponořili do močálu. Každého androida okamžitě zabít. je to jasné?"

„Vezmeme si shifty?"

„Každou skupinu bude provázet jeden. Půjdeme ale pěšky, abychom nepřehlédli žádnou stopu." Odmlčel se a dodal: „je to i pro mě nová situace. Ještě jsem nezažil, aby byl Gucky bezmocný."

* * *

Guckyho panika ustoupila klidné rozvaze. Podivné mozky androidů mohou pravděpodobně ochromit jeho schopnosti jen na krátkou vzdálenost. Jestli se mu tedy podaří v nestřeženém okamžiku svým strážcům uprchnout, bude se moci teleportovat do bezpečí.

Androidi ho nesvázali, ale obklopovali ho jako neprostupná zeď. Strkali ho před sebou a často měnili trasu. Gucky si všiml, že vzadu jde skupina, která zahlazuje stopy.

Stopy - tak to bylo jejich slabé místo!

Les tu byl nižší a přecházel ve step na severu. Androidi směřovali k horám. Patrně tam přebývali v některé jeskyni.

Gucky si opatrně prohledal kapsy a zjistil, že má u sebe několik drobností, které může poztrácet, pokud si toho androidi nevšimnou.

Přecházeli mělký potok, uprostřed nejvýš třicet centimetrů hluboký. Přesto androidi pokáceli zdřevnatělé houby a zřídili most, přes který přešli. To se tak bojí vody?

Zametači stop pak svými paprskomety kmeny sežehli na popel. Při této příležitosti Gucky nenápadně odhodil malou bílou tabletku kondenzované vody. Dopadla asi metr od jejich stezky, takže ji zametači přehlédli. Rhodan si jí jistě všimne.

Vyšli z lesa a dali se úzkou, hlubokou strouhou, která vedla k horám. Na jejím začátku upustil Gucky další tabletku.

Po několika hodinách obtížné chůze se konečně přiblížili k horám. Vyschlé říční koryto tady bylo ještě hlubší a užší, takže šli husím pochodem. Najednou uviděl Gucky asi pět kilometrů vpravo KC-38. Loď spočívala na svých teleskopických podpěrách. Znovu upustil tabletku. Zakutálela, se do malé úžlabinky a zůstala tam ležet.

Stoupali dál do hor. Tam strouha končila před vchodem do jeskyně. Deset metrů před vchodem zahodil Gucky svou poslední tabletku. Skutálela se dolů do roviny.

Androidi strčili Guckyho do jeskyně a smýkli s ním na podlahu.

* * *

Poručík Crows řídil shift, který jel za skupinou jako zabezpečení. Rhodan, doktor Berger a major Bernard šli pomalu lesem, ale zatím nenašli žádnou stopu po Guckym a jeho únoscích. Přesto měl Rhodan nejasné tušení, že jdou správně.

Šli na sever a dostali se k úzkému potoku. Doktor Berger upozornil na stopy po spálených houbových kmenech.

„Nepochybně shořely teprve před několika hodinami, pane."

„Nechápu, nač je androidi potřebovali," uvažoval Rhodan. „Ale jdeme zřejmě správným směrem. Dáme se podél potoka, nebo ho přejdeme a budem pokračovat k severu?"

Z shiftu se přihlásil rádiem poručík Crows.

„Pane, mám spojení s Kasomem. Narazil o něco dál na západě na potok a jde podél něj. Je to asi tentýž potok."

Rhodan přikývl.

„Děkuji. Půjdeme tedy na sever."

Přebrodili mělký potok. Na druhém břehu se Bernard zastavil a díval se na zem, jako by našel zlatý důl. Rhodan se k němu vrátil. Zajímalo ho, co major pozoruje. Uviděl malý bílý předmět. Zvedl ho a podržel Bernardovi před očima.

„Na tohle jste se díval, majore?"

„Mohu si to prohlédnout, pane?"

Bernard vytáhl z kapsy kabátu svazek papírů a zalistoval v nich. Pak znovu přiblížil k očím bílý kotouček.

„Tabletka vody, pane. V posledních třech dnech jsem vodu vydával jen Guckymu. Tvrdil, že se vždycky v noci budí žízní a je líný vstávat, aby se napil. Tak cucal tabletku." Strčil papíry zase do kapsy. „Je proti předpisům jen tak zahazovat cenný majetek flotily. Budu muset myšoba napomenout."

Znovu vykročil k severu a rozesmátý Rhodan za ním. K Bernardovu bolestnému údivu Gucky ještě několikrát zahodil cenný majetek flotily. Hospodář jednotlivé tabletky pečlivě odškrtával ve svém seznamu. Poslední tabletku našli pod příkře spadající skalní stěnou. Netušili, že jeskyně androidů je přímo nad jejich hlavami.

Doktor Berger navrhl, aby rádiem přivolali Kasoma a Tolota. Jejich shifty tu brzy přistály. Hlásili, že žádné stopy nenašli.

* * *

Guckymu už začínalo být divné, že ho jednoduše nezabili. Proč ho táhli sem nahoru do jeskyně? Co s ním zamýšlejí? Chtějí ho snad použít jako rukojmí?

Jeho oči si pomalu zvykaly na polotmu. V jeskyni bylo asi padesát androidů nejrůznějších podob. Spoutaný nebyl. Našel si balvan a posadil se na něj. Nemohl dělat nic jiného než čekat.

O něco později vypukl mezi androidy zmatek. Objevil se Harno.

Černá pulzující koule se zjevila ve vchodu a plula zvolna dovnitř do jeskyně. V šeru se rozzářila, až zaplavila každý kout jasným světlem.

Androidi se brzy vzpamatovali a začali po Harnovi střílet. Na Guckyho docela zapomněli.

Harno! Slyšíš mě? myslel si soustředěně Gucky.

Ti druzí tě našli, teď ti zase můžu pomáhat, odpovídal Harno.

Výstřely androidů Harna nezasáhly. Odrážely se od skal zpátky na střelce. Ti nakonec začali prchat z jeskyně, aby se zachránili před záhadnou koulí.

Guckymu se vracely telepatické schopnosti. Náhle vnímal spousty myšlenkových

pochodů. Všechny přicházely zvenčí.

zRozběhl se k východu a tam zůstal stát jako přikovaný. Na plošině pod jeskyní stály tři shifty. Rhodan, Tolot, Kasom a ostatní utvořili řetěz a bez ustání pálili na androidy, kteří jim střelbu opláceli. Trvalo to několik minut, pak bylo po všem. Z androidů nic nezbylo. Rozplynuli se beze stopy.

Harno vyplul z jeskyně a zmizel směrem k základně. Gucky vyšel a tvářil se jako by nic.

„Je to dost, že jste se tu objevili!" vypískl na Rhodana.

„Čistě náhodou," ujišťoval ho se smíchem Tolot.

Major Bernard se prodral do popředí a tvářil se úředně.

„Poručíku Gucku!" zvolal přísně a nastavil dlaň se čtyřmi bílými tabletkami. „Patří to vám?"

Gucky zíral na tabletky.

„Vidíte na nich můj monogram?" ptal se.

„Jsou to tabletky vody," nedal se zmást Bernard. „V posledních dnech byly vydány jen vám. Kromě toho jsme je našli na cestě, kterou jste šel. Domnívám se, že jste je zahodil. To je zakázáno a je to plýtvání. Musím vám..."

Gucky se prosebně podíval na Rhodana. Ten mu jen naznačil: *Měj s majorem trpělivost, on to nemyslí zle.*

„Určitě jsem ty tabletky ztratil," přizpůsobil se Gucky. „Můžete mi je vrátit? Pak se nic nevyplýtvá."

Bernard mu je dal a zanesl výdej do svého seznamu. Potřeboval, aby mu jeho záznamy souhlasily. Výstražně zvedl ukazováček. „Ať se to už víckrát neopakuje!"

„Kde je vlastně Harno?" přerušil ho Rhodan.

„Harno je u lodi." Gucky byl rád, že se už nemusí s Bernardem bavit. Cítil, že se mu jeho síly zcela vrátily.

„Říkal mi, že ví ještě o třech skupinách androidů, které budeme musel zničit. Vím, kde je najdeme. Stejně si s nimi musím ještě vyřídit účty."

Všichni se vrátili k lodi.

Na cestě zpět přehlédl major Bernard kulatý kámen, který tam chvíli předtím ještě neležel. Zakopl a natáhl se jak dlouhý tak široký. Přitom se vypnul jeho antigravitační přístroj a on zůstal rozplácnutý ležet na zemi a nemohl se pohnout.

Gucky mu přispěchal na pomoc.

„Majore Bernarde...! Přehlédl jste kamínek, že ano? Člověk musí koukat, kam šlape. A podívejte se, co všechno jste ztratil! Všechny doklady." Sehnul se, aby je zdvihl, ale zdálo se, že je vítr roznesl na všechny strany. Rhodan si ale dobře všiml, že bylo úplné bezvětří.

Nastoupili do shiftu. Major Bernard a Gucky přišli až za chvíli. Ještě když už přistávali u KC-38, chválil major Bernard Guckyho za to, jak mu pomáhal, a sliboval, že mu to nikdy nezapomene. Gucky mu dojatě tiskl ruce a uvnitř div nepukal smíchy.

7.

Atlan přistál s CRESTEM II na jižním okraji pohoří. Ostatní bitevní a nákladní lodě rovněž dosedly po dlouhé době poprvé na pevnou půdu.

Na velitelském můstku CRESTU II se konala první porada.

„Mám v úmyslu zřídit zde velkou základnu," oznámil Rhodan. „Na Gleamu nás už nic neohrožuje, leda sopečná činnost a zemětřesení. Naštěstí se tyto jevy soustřeďují do oblastí pólů. Toto údolí je bezpečné. Přesvědčili jsme se o tom sami, a máme také nejspolehlivějšího rádce." Odmlčel se a vzhlédl ke stropu, kde se vznášel Harno, ta záhadná koule z prostoru a času. I když mlčel, jeho přítomnost uklidňovala. „Možná vyklidíme soustavu Ruinového

transmiteru i Troju, až se tu zabydlíme. Jedno je jisté: Mistři ostrovů opustili mlhovinu Andro-Beta. To znamená, že mlhovina Andromeda už skoro patří nám."

„Andromeda je ještě sto tisíc světelných let daleko," upozornil ho vážně Atlan. „Před námi je nejtěžší etapa."

„Tu také překonáme, Atlane." Rhodan ukázal ke stropu. „Máme spojence. Harno a Nesmrtelný nám pomohou."

„Snad," řekl lakonicky Atlan.

„Určitě!" odporoval mu Rhodan, a dodal: „Přejděme teď k podrobnostem. Představoval jsem si, že v jeskyních zřídíme sklady zásob a výrobny energie. Kromě toho..."

Zatímco na můstku velitelé expedice Andromeda rozmlouvali o nejbližších opatřeních, ťapal Gucky chodbou KC-38 ke své kabině. Chtěl si odnést věci na CREST II. Tam má svou vlastní prostornou kabinu, o kterou se nemusí s nikým dělit.

Překvapilo ho, když v kabině našel majora Bernarda, který si také balil. Stál u postele a držel v ruce jeden ze svých seznamů.

Gucky se zašklebil a zavřel za sebou dveře.

„Zase vám něco chybí?" zeptal se s podezřelou zdvořilostí.

Major Bernard něco nesrozumitelného zamumlal.

„Třeba bych vám to našel," nabídl Gucky. „Už jednou se mi to povedlo, vzpomínáte si?"

Bernard se pomalu otočil.

„Já mám ve svých věcech pořádek," prohlásil hrdě. „Život bez pořádku je chaos, naprostý konec." Podíval se do seznamu. „Kromě toho mi nic nechybí."

Gucky spokojeně přikývl, šel ke své skříni a vytáhl vak se šaty. Hodil ho na podlahu, přičemž majorovi unikl bolestný povzdech. Pak se pátravě rozhlédl, jestli přece jen na něco nezapomněl.

Bernard se na ten výjev díval s očividným odporem.

„Tohle se nehodí pro důstojníka," řekl káravě. „Takhle nikdy nezjistíte, jestli vám něco nechybí. Podle seznamu..."

„Dejte mi pokoj s vašimi seznamy," zavrčel Gucky, zavřel vak a sedl si na něj. „Kdybyste se na ně spoléhal, už byste tu nebyl."

„Nechcete doufám tvrdit, že by se mi do nich mohla vloudit chyba?"

„Ano, právě to tvrdím."

Bernard zrudl.

„Vsadím se s vámi o co chcete, poručíku Gucku!"

„Přijímám. Deset týdnů stravování na CRESTU II podle vlastního výběru!"

„Platí," prohlásil Bernard nedůvěřivě a zadíval se do svého seznamu. Když zase vzhlédl, už tu Gucky nebyl. Teleportoval se i se svou výbavou na CREST II.

Tentýž večer hlásil major Bernard Perrymu Rhodanovi, že se mu ztratily osobní doklady.

„Třeba se to stalo při naší výpravě proti androidům," řekl Rhodan.

„To není možné. Dneska odpoledne jsem je ještě měl, když jsem se stěhoval na CREST II."

„Tak snad při stěhování."

„Odškrtl jsem doklady na svém seznamu, když jsem si balil věci," ujišťoval ho zoufale Bernard. „Zjistil jsem ztrátu teprve na CRESTU II, když jsem si ve své kabině vybaloval a každou věc kontroloval na seznamu."

„Projděte to znova," radil mu Rhodan, který příhodu nebral moc vážně.

Na dveře Rhodanovy kabiny někdo zaklepal.

Vstoupil Gucky, posadil se a zadíval se na Bernarda.

„Něco není v pořádku?" zeptal se s přehnanou vlídností.

Major Bernard pochopil. Zalapal po dechu, ale nebyl schopen slova. Gucky vytáhl z kapsy kožené pouzdro na doklady a podal je Bernardovi.

„Tohle jste ztratil, majore," řekl uctivě. „A sázku jste taky prohrál. Deset týdnů stravy na přání." Mlsně začichal. „Začneme hned dnes večer. Chřest s nakládanou červenou řepou, k tomu špenátová omáčka a kyselá rajčata. Jako zákusek čokoláda..."

Major Bernard popadl pouzdro a uprchl z kabiny.

Gucky se díval na dveře, které se za ním zavřely.

„Škoda." mumlal s politováním, „že tak málo lidí umí snášet porážku důstojně."

Rhodan pochopil a zasmál se.

Měl tolik starostí, ale jeho přítel Gucky ho vždycky dokázal rozptýlit. Ale přesto...

„A znáš nějakého myšoba, který by uměl důstojně přijmout výhru?" zeptal se.

Gucky se na něj zašklebil a odpověděl:

„Bohužel ne, Perry. Ale vždycky je důležitý výsledek."

A v tom mu Perry Rhodan musel dát za pravdu.